

Nahradte slovo „Rusi“ za slovo „Židia“

Velebia nám maďarských okupantov A my? NIČ!

10 faktov o 2. sv. vojne

Naša anketa

**Čo sa chystáte urobiť pre seba v dovolenkovo-
vom čase?**

Alžbeta Pongrácová, tajomníčka ObIV SZPB, Galanta: – 1. Pravidelne cvičiť doma a zúčastniť sa cvičenia jogy v parku. 2. Navštíviť letné festivaly. 3. Zúčastniť sa tvorivých dielní a naučiť sa maľovať mandaly.

Michal Kuchár, tajomník ObIV SZPB, Spišská Nová Ves: – Hoci sa to už v dnešnej dobe príliš nenosí, okrem relaxu v prírode a pri vode, naďalej sa mi žiada niečo si doštudovať, nad niečím v pokoji popremýšľať...

Je síce pravda, že život, ako najlepšia škola, nás učí stále, lenže v bežnom zhone si ani neuvedomujeme, aké cennosti nechávame popri nás len preplávať. O tom by som si rád v pokoji a dovolenkovo pouvažoval.

Jaroslav Bulko, predseda ObIV SZPB, Žiar nad Hronom: – Je zvykom hovoriť, že v letných mesiacoch je uhorková sezóna. Politici aj poslanci dovolenkujú, no SZPB nemôže mať uhorkovú sezónu. I v letných mesiacoch máme rôzne výročia a spomienkové zhromaždenia. Napríklad treba zorganizovať regionálne, ale aj centrálnu oslavu SNP.

A čo sa chystám urobiť pre seba? Vzhľadom na to, že mám zdravotné problémy, ktoré súvisia s pohybovým ústrojenstvom, tak sa idem liečiť. V kúpeľoch v Piešťanoch by som mal byť 21 dní, kde verím, že mi jednotlivé procedúry pomôžu. No a v nie poslednom rade sa chcem venovať aj vnúčencom, ktorých mám na Slovensku i v Nemecku.

Štefan Tichý, tajomník ObIV SZPB, Martin: – Tento čas využijem na spracovanie zväzovej agendy a na organizačné zabezpečenie augustových pietnych podujatí. Je toho dosť.

Jozef Petráš, predseda ObIV SZPB, Trnava: – V dovolenkovo období budem oddychovať na chalupe a trochu čítať to, čo som nestihol v priebehu roku. Vytýčil som si za cieľ navštíviť s rodinou miesta, kde bojoval v SNP môj nebohý otec, vojak Trnavskej posádky.

Perlička

Čo večeral Hitler pred smrťou?

Rakúsky historik zverejnil listy kuchárky Adolfa Hitlera Konstance Manciarlovej, v ktorých popisuje akým jedlám dával vodca prednosť a z čoho pozostávala jeho predsmrtná večera.

Uvádza, že kuchárka Manciarlová získala svoju funkciu náhodne po tom, ako sa Hitler dozvedel o „neárijskom“ pôvode predchádzajúceho dietológa. Manciarlová uvádza, že nechcela pracovať pre nacistov, ibaže to nedokázala odmietnuť, obávajúc sa následkov.

Spomína si, že Hitler väčšinou držal diétu a nejedol mäso. Na druhej strane mal rád jej pirohy.

Historik tiež uvádza, že 30. apríla 1945 zavolali kuchárku Manciarlovú do Hitlerovho bunkru, kde mu pripravila posledné jedlo – praženicu a zemiakové pyré.

Aj vzhľadom na túto okolnosť sa kuchárka Konstance Manciarlová stala jednou z prvých, kto sa dozvedel o Hitlerovej samovražde.

-admi., podľa Focus

Tatiana N. Savičevová, ako ju uvidí každý návštevník múzea na Piskarevskom cintoríne.

Spoločná snímka v centre pamätníka osloboditeľom Leningradu, ktorý má tvar prelomeného obkolesenia.

Po oboch stranách monumentu sú Leningradčania rôznych profesií, brániacich svoje mesto.

„Savičevovci zomreli. Zomreli všetci.“

Júl je veľmi významný aj z hľadiska začiatku hitlerovskej okupácie Leningradu, dnešného Sankt Peterburgu.

Členovia Slovensko-ruskej spoločnosti, ktorí práve teraz navštívili nepokorené mesto, si pripomenuli, že v júli 1941 sa hitlerovci dostali na okraj Leningradskej oblasti a 8. septembra 1941 už stáli pri stenách mesta. Uzavreli tým blokádu s 2 489 000 obyvateľmi, ktorá bola úplne prelomená až 27. januára 1944.

Cena, ktorú Leningrad zaplatil za svoje oslobodenie bola obrovská. Vyjadruje ju Piskarevský cintorín, kde leží 490 000 Leningradčanov.

Ich vojnové podmienky boli naozaj kruté. Dňa 21. novembra 1941 bola bytom Leningradčanov odpojená elektrina, 6. decembra 1941 sa porúchala dodávka vody a zastavila sa aj dodávka tepla do bytov. Vrcholom nepriazne,

ak za ňu nepovažujeme 125 gramovú dennú dávku chleba, bolo zastavenie prevádzky MHD v decembri 1941.

Pre nás bola táto cesta veľmi náučná. „Zoznámili“ sme sa totiž aj s Tatianou Nikolajevnou Savičevovou, ktorá po sebe taktiež zanechala denník, ako Holanďanka Anna Franková. Tatiana si však do toho svojho zaznamenávala aj dátumy úmrtia a pri niekom aj hodinu skonu svojich blízkych. Sestry, babičky, strýkov, brata a mamy. Záznam je od Ženi (17. 3. 1942 zomrela priamo pri sústruhu počas dvojzmennej výroby mín.) až po vlastnú mamu (13. 5. 1942). No a po tomto zázname do denníka napísala slová: „Savičevovci zomreli. Zomreli všetci.“

Vzápätí by bola zomrela i sama, no

zamdletú ju našli sanitári, ktorí kontrolovali leningradské domy. V lete 1942 bola Táňa evakuovaná, no nič to nepomohlo. Následkom tuberkulózy, podvýživy a zlého psychického stavu 1. júla 1944 zomrela.

Neskôr sa ukázalo, že jedna osoba zo Savičevovcov hrôzy vojny predsa len prežila. Bola to sestra Nina. A bola to práve ona, kto našiel Tatianin 9-stranový denník. (Vo wikipedii sa uvádza, že to prežil aj akýsi Michail, no o jeho príbuzenskom vzťahu k Tatiane sa nikde nehovorí. Ani múzeum na Piskarevskom cintoríne takúto osobu nespomína.)

Napriek tomu, že Tatianin denník je naozaj strohý, dostal sa až na Norimberský proces, kde figuroval ako jeden z dôkazov proti nacistickým vojnovým zločincovi.

V. Mikunda

RTVS nakrúca film Generál o M. R. Štefánikovi

V 27. týždni sa v Bratislave začal nakrúcať film o jednej z najvýznamnejších postáv slovenskej histórie. Mal by byť predstavený pri príležitosti stého výročia od údajnej leteckej nehody v Ivanke pri Dunaji, pri ktorej Štefánik zahynul. Zatiaľ nie je známe, akou scenáristickou líniou sa autori vybrali.

Medzinárodný projekt má pod palcom francúzsky režisér a scenárista Jérôme Cornuau, ktorý sa preslávil snímkami ako Tigrova brigáda či Chic!

Cornuau pre denník Nový čas uviedol že príbeh Štefánika predstavuje úžasné prepojenie medzi Slovenskom, Československom, Francúzskom a Európou. „Jeho osud je nesmierne zaujímavý, pretože sa pohyboval v prostredí formovania dnešnej Európy. Film

má za cieľ zachytiť dramatickú dobu, ale aj psychológiu veľkej osobnosti v osudových dejinných zlomoch. Aj výtvarne pôjde o spojenie realistického pohľadu a istej štylizácie doby prelomu 19. a 20. storočia,“ prezradil režisér projektu.

Z hereckého obsadenia je zatiaľ známe to, že Štefánika si zahrá slovenský herec Milan Ondřík, ktorý pre Nový čas uviedol, že Milan Rastislav Štefánik je osobnosťou, ktorej osud sa do jedného filmu nedá vtesnať. Napriek tomu sa pokúsi, aby bol film čo najviac autentický a jeho herecký výkon uveriteľný.

Film Generál vzniká s podporou Audiovizuálneho fondu, RTVS a ďalších partnerov. Okrem celovečernej filmovej podoby vznikne aj rozšírený trojdielny televízny seriál.

HSP, 6. 7. 2018

Na zamyslenie:

Ludská bytosť, ak je schopná toho najlepšieho, tak je schopná aj toho najhoršieho, osobitne v čase vojny.

Prvnizpravy.cz

ISSN 03223-2018

9 770323 201002

15

Európa sa už nemôže spoliehať na USA!

Európa sa už na Spojené štáty nemôže naplno spoliehať, a vzťahy s Washingtonom sa tak musia prispôbiť novým podmienkam. V reakcii na slová amerického prezidenta Donalda Trumpa, ktorý 15. júla označil EÚ za jedného z mnohých nepriateľov svojej krajiny, to uviedol nemecký minister zahraničia Heiko Maas.

Vyzval, aby vo vzťahu k USA Európska únia vystupovala sebavedome a suverénne.

„Aby sme mohli partnerstvo s USA zachovať, musí byť prispôbené,“ povedal Maas v rozhovore pre mediálnu skupinu Funke.

Jasným dôsledkom novej situácie vo vzťahoch Európy so Spojenými štátmi musí byť podľa šéfa nemeckej diplomacie to, že EÚ sa musí ešte

viac stmeliť. Iba „sebavedomá a suverénna“ Európa môže podľa neho čeliť „absurdným“ tweetom a slovným výpadom amerického prezidenta.

Podľa pravda.sk, 16. 7. 2018

Porošenko pred súd?

Bývalý minister obrany Ukrajiny a predseda strany „Občiansky postoj“ Anatolij Gricenko vyhlásil, že garantuje prezidentovi Petrovi Porošenkovi súd za zločiny, spáchané vo funkcii hlavy štátu.

„Zaručujem, že prezident Porošenko sa postaví pred súd,“ vyhlásil Gricenko.

Podtrhol, že prezident Ukrajiny sa nevyhne trestu za všetky zločinné konania, ktoré „spôsobili štátu ťažké následky,“ uvádza RIA Novosti s odvolávkou sa na televíziu Newsone.

Podľa vz.ru, 11. 7. 2018

M. Simoňjanová nemeckému novinárovi: Skúste nahradiť slovo „Rusi“ za slovo „Židia“

Šéfredaktorka Russia Today Margarita Simoňjanová sa rozhorčila nad vyhlásením nemeckého novinára Andreasa Rüttenauera, že „Rusi sú tiež ľudia“.

„Nemecký novinár napísal, že, ako sa ukázalo, Rusi – sú tiež ľudia a to je nečakané. Môj dedo by sa nedivil, že nemecký novinár, redaktori listu a jeho vedenie, ktoré si dovolili takéto slová a aj s novinárom solidárni čitatelia – sú skutoční a praví nacisti,“ napísala šéfredaktorka Russia Today Margarita Simoňjanová.

Navrhla listu Die Tageszeitung, v ktorom bol článok uverejnený, nahradiť slovo „Rusi“ za slovo „Židia“ a skúsiť to uverejniť v Európe.

„Môj dedo by sa nedivil, no ja sa čudujem. Možno však nastal čas prestať sa čudovať,“ zau-

važovala Simoňjanová, ktorú v tom podporil aj novinár a blogger Maxim Kononenko.

„Andreas Rüttenauer konštatuje, že majstrovstvá sveta vo futbale v Rusku zmenili Rusov na ľudí. Je však pravdou, že hovorí, že táto premena Rusov na ľudí sa udiala len na tie štyri týždne, kedy sa konali majstrovstvá. No a potom sa, zdá sa, stali sa z nich opäť tekvice,“ píše Kononenko.

Avšak aj toto treba podľa neho považovať za veľký úspech, nakoľko ešte „v roku 1941 boli rodáci pána Rüttenauera presvedčení, že Rusi

sa nemôžu stať ľuďmi ani na štyri týždne a preto sú odsúdení na úplnú likvidáciu“. Poukazuje tým na to, že za ostatných 80 rokov sa nemecký humanizmus predsa len posunul o trochu vpred, „čo, samozrejme, zasieva ohľadne Rusov nejakú nádej“.

Pripomeňme si, že donedávna tohto nemeckého novinára prekvapovala emocionálnosť Rusov, ktorí, ako sa mu zdalo, nie sú ani veselí a ani priateľskí. „Kráľovstvo zla musia obývať zlí,“ tvrdil, no počas majstrovstiev bol prekvapený, že Rusi sa s ním vo vlakoch delili s jedlom i čajom a že v ruských mestách spoľahlivo fungovalo mobilné spojenie.

Podľa vz.ru, 18. 7. 2018

Výzva Varšavy: Posilnime východné krídlo...

NATO musí posilniť svoje východné krídlo v reakcii na agresívnu politiku Ruska. Vo Varšave to povedal poľský premiér Mateusz Morawiecki v reakcii na helsinské stretnutie prezidentov Donalda Trumpa a Vladimíra Putina.

„Východné krídlo NATO potrebuje posilniť, pretože agresívna politika Ruska sa bohužiaľ neskončila,“ vyhlásil na tlačovej konferencii predseda poľskej vlády.

Podľa pravda.sk, 17. 7. 2018

Trump: „...ako úplní kreténi...“

Prezident USA Donald Trump skritizoval postoj Nemecka, ktoré sa podľa neho „chce obrániť“ pred Ruskom, no zároveň „mu platí miliardy dolárov za ropu a plyn“.

„Oni (Nemecko) podpísali dohodu o rope a plyne s Ruskom, v rámci ktorej platia Rusku miliardy a miliardy dolárov,“ prináša TASS

Trumpove slová vyslovené počas stretnutia s jeho stúpenkami v Montane.

„Čiže, želajú si, aby ich ochraňovali pred Ruskom,

a potom idú a platia Rusku miliardy dolárov za obchody s ropou a plynom, a my (USA), ako úplní kreténi, platíme za všetko,“ dodal Trump, tvrdí RIA Novosti.

Okrem toho európske štáty, a konkrétne Nemecko, pokáral za nízke výdaje na obranu.

V. Mikunda, s využitím vz.ru zo 6. 7. 2018

Sýrska armáda vyvesila zástavu na mieste, kde sa začala občianska vojna

Vojaci sýrskej armády vyvesili štátnu zástavu Sýrie pri mešite Al-Omari-Deraa, teda na tom mieste, kde sa v roku 2011 začali prvé masové mítingy proti úradom štátu, ktoré priviedli k začiatku občianskej vojny.

Zástava bola vyvesená v slávnostnej atmosfére na námestí Deraa po tom, ako sa

táto časť mesta dostala pod kontrolu vládnych síl, píše RIA Novosti.

„Dnešok je pre Sýriu historickým dňom. Pri mešite Al-Omari, kde sme teraz, sa začali prvé nepokoje, ktoré radikáli využili na rozpútanie krízy,“ povedal sýrsky dôstojník po ceremonii poznamenávajú, že teraz tu opäť vlaje štátna zástava. Podľa vz.ru, 12. 7. 2018

Čo píšú iní

■ Poľsko dalo Ukrajine ultimátum ohľadne Banderu

Poľský prezident Andrzej Duda vyhlásil, že Varšava nesúhlasí s odmietaním zločineckej podstaty ideológov ukrajinského nacionalizmu Stepana Banderu a Romana Šučeviča.

„Takí ľudia ako Šučevič a Bandera boli zločinci, ktorí nesú bezprostrednú zodpovednosť za zločiny, spáchané na poľskom národe,“ povedal podľa TASS Duda.

Podľa jeho slov Poľsko nemôže súhlasiť s tým, „žeby sa (Bandera a Šučevič – pozn. Bojovník) nemali považovať za zločincov, že ich nebude možné nazývať zločincami“.

Poľský prezident sa tiež opýtal, z akého dôvodu Ukrajina nesúhlasí s exhumáciami v miestach masového zahrabania ľudí, zavraždených počas Volynskej masakry.

„Bojíte sa, že na základe týchto exhumácií sa vysvetlí historická pravda?“, zaujímal sa Duda.

Podľa vz.ru, 12. 7. 2018 (vyniatok)

■ Na Ukrajine miliónmi hrivien pokutovali televíziu Inter za vysielanie koncertu ku Dňa víťazstva

Kyjevské úrady dodržali sľub potrestať nezávislé médiá za (podľa nich) „provokačný“ program.

V stredu 11. 7. 2018 ukrajinská Národná rada pre vysielanie televízie a rozhlasu pokutovala televíziu Inter sumou 4,046 milióna hrivien, čo je v prevode vyše 154,4 tisíc USD. Dôvodom bolo, že televízia dňa 9. mája odvysielala slávnostný koncert „Jedno víťazstvo pre všetkých“.

„Národná rada pre vysielanie televízie a rozhlasu prijala rozhodnutie pokutovať televíziu Inter sumou 4,046 milióna hrivien za koncert, ktorý vysielateľ vysielal 9. mája pri príležitosti Dňa víťazstva nad nacizmom. Rozhodnutie bolo prijaté jednohlasne,“ informovalo ukrajinské médium „Liga“.

Z ukrajinských médií vyplýva, že členovia Národnej rady... dospeli k presvedčeniu, že počas koncertu sa jeho prostredníctvom „rozpaľovala nenávisť“.

Televízia Inter bola tvrdo kritizovaná, že počas koncertu 9. mája jeho moderátori neraz vyzývali ukrajinských občanov, aby pamätali na hrdinstvo dedov a pradedov, ktoré dosiahli počas Veľkej vlasteneckej vojny a aby nedelili Víťazstvo na svoje a cudzie.

Tieto slová si však predstavitelia súčasnej kyjevskej moci a miestni nacionalisti neosvojili. Tí koncert považovali za provokáciu, ktorá „nezodpovedá duchu ukrajinského vlastenectva“.

Podľa kp.ru, 11. 7. 2018

■ V Srbsku postavili pomník ruskej zdravotnej sestry, ktorá hrdinsky zahynula počas 1. sv. vojny zachraňujúc srbských vojakov

Na vrchu Gučevo v západnom Srbsku, blízko obce Loznica, postavili pomník ruskej zdravotnej sestry Darji Alexandrovne Korobkinovej, ktorá tam ako 26-ročná hrdinsky zahynula 2. 10. 1914 počas bojov, keď práve poskytovala pomoc zranenému srbskému dôstojníkovi.

Pomník od akademika Draholuba Mirkoviča z bosniackeho mesta Bielina je umiestnený pri ceste, priamo na mieste smrti odvážnej zdravotnej sestry, blízko monumentu hrdinom bitky pri rieke Drina. Darja sa vyznamenala počas ťažkých bojov 1.–2. septembra 2014 medzi srbským a rakúsko-uhorským vojskom. Zachránila životy vyše 100 vojakom. Svedkovia spomínali, že iba počas 1. septembra poskytla pomoc 90 srbským vojakom! Zachránila život aj známemu srbskému básnikovi Milosavovi Jeličovi, ktorý v tom období tiež bojoval na vrchu Gučevo.

Darja už má v Srbsku svoju pamätnú dosku. Dňa 13. augusta 2016 bola umiestnená v obci Bačevci v okrese Bajina Bašta na západe Srbska.

HSP, 10. 7. 2018

■ Chmelár o zneužívaní davovej psychózy na Pohode: „Zastavte to, kým je čas! Vracia nás do obdobia fašizmu!“

Analytik Eduard Chmelár varuje Slovensko pred návratom fašizmu. Konkrétne sa vyjadril o festivale politickej piesne Pohoda, kde sa vyskytol škandalózný incident, pri ktorom vystupujúci vyzval sfanatizovaný dav, aby ukázal prostredník poslancovi Ľubošovi Blahovi. Podľa Chmelára je to zneužívanie davovej psychózy a vracia nás to do dôb fašizmu v tridsiatych rokoch minulého storočia.

Takéto niečo je podľa analytika Eduarda Chmelára príliš nebezpečné: „Tu ide o to, že zneužívanie davovej psychózy na politické

(Pokračovanie na str. 4)

Na Ministerstve kultúry SR sa 12. júla 2018 uskutočnilo mimoriadne konštruktívne rokovanie ministerky kultúry SR Lubice Laššáckovej s predsedom SZPB Pavlom Sečkárom.

Na stretnutí hovorili o konkrétnych bodoch a zameraní pripravovaného Memoranda o spolupráci medzi SZPB a Ministerstvom kultúry SR, ktoré má napomôcť skvalitneniu a systematickej podpore pamiatkovej obnovy pomníkov a pamätníkov, príprave a financovaniu osláv a podujatí k 75. výročiu SNP a oslobodenia Slovenska doma a v zahraničí. Ministerka kultúry zároveň prisľúbila predsedovi SZPB svoju účasť na kultúrno-spoločenských a protokolárnych aktivitách odbojárov.

Ladislav Skrak, snímka: autor

Danko sa chystá na extrémistov z LSNS

Predsa NR SR Andrej Danko plánuje na jeseň robiť veľmi vážne kroky v boji s LSNS.

„Pochopil som, že musíme urobiť oveľa viac v boji s týmito šialencami,“ vyhlásil. Ako ďalej uviedol, každému odporúča návštevu múzea v Izraeli. „V októbri predložím do pléna NR SR uznesenie, kde bude jasná definícia antisemitizmu, zlepšenie podmienok pre prácu orgánov činných v trestných konaniach pri definícii v Trestnom zákone aj v trestnom procese,“ povedal predseda NR SR.

„Pán Mizík a skupina poslancov LSNS sú vážny problém Slovenska. Ja som sa neskutočne hanbil v Izraeli, že taká strana tu je,“ vyhlásil Danko.

„Stále vnímať negatíva dostáva na piedestál spoločnosti ľudí, ktorí nevedia povedať súvislú vetu ako pán Kotleba a jednoducho to vytvára obraz v mladých ľuďoch, že to je ten hrdina, ktorý zachráni Slovensko. Je to neskutočná medzinárodná hanba, že títo ľudia sú v NR SR,“ povedal Danko a zároveň uviedol, že „žasne, kto v tejto spoločnosti si môže myslieť, že pán Mizík a Kotleba môžu riadiť tento štát.“

Pravda.sk, 6. 7. 2018 (krátené)

Neonacistka dostala doživotie

Vrchný súd v Mníchove odsúdil 11. júla 2018 na doživotie bývalú členku neonacistickej skupiny Národnosocialistické podzemie (NSU) Beate Zschäpeovou, v súvislosti s vraždami desiatich ľudí z rokov 2000–2007.

Súd uznal 43-ročnú Zschäpeovou, ktorá sa považuje za jedinou žijúcu členku NSU, vinnú z desaťnásobnej vraždy (Osem Turkov, jeden Grék a policajt.), pričom poukázal na „osobitnú závažnosť previnenia“. Verdikt padol po takmer piatich rokoch a 430 pojednávacích dňoch.

Všetky obeť boli chladnokrvne zastrelené zblízka. Skupina tiež spáchala dva bombové útoky v prístahovaleckých štvrtiach nemeckých miest, pri ktorých utrpelo zranenia 23 ľudí, ako aj 15 lúpeží.

Spolu so Zschäpeovou čelili obvineniam z napomáhania skupine NSU aj štyria ďalší obžalovaní. Najvyšší trest z nich dostal Ralf Wohlleben, ktorého súd odsúdil na desať rokov väzenia za to, že vrahom dodal zbraň, ktorú následne použili pri vraždách. Tri roky vyfasoval Carsten S. a Holger G. Na dva roky a šesť mesiacov bol odsúdený André E.

Podľa pravda.sk, 11. 7. 2018

Duda a Porošenko si pripomenuli pamiatku obetí, ale každý zvlášť

Poľský prezident Andrzej Duda si na západe Ukrajiny uctil pamiatku poľských obetí takzvaného volynského masakru, ktorý pred 75 rokmi spáchali ukrajinskí nacionalisti. Ukrajinský prezident Petro Porošenko si naopak v Sahryni na juhovýchode Poľska pripomenul pamiatku Ukrajincov, ktorých v roku 1944 zabil Poliaci a vyzval na vzájomné odpustenie.

„Pred pamiatkou nevinných obetí vyzývam všetkých, Ukrajincov a Poliakov, ku kresťanskému odpusteniu. Na vzájomné odpustenie, nie na pomstu, nás z nebies nabádajú všetky nevinné obeť bratovražedných bojov medzi našimi národmi,“ povedal Porošenko pri odhalení pomníka na mieste, kde poľskí partizáni v marci 1944 zmasakrovali niekoľko sto ukrajinských civilistov, vrátane žien a detí. Dedinu potom vypálili, podobne ako šesť ďalších ukrajinských obcí toho dňa.

Porošenko podľa agentúry Interfax zdôraznil, že Ukrajinci si hlboko vážia pamiatku Poliakov, ktorí sa stali obeťami etnických čistiek na Volyni

v rokoch 1943 až 1944.

Poľský prezident Andrzej Duda sa v katedrále v Lucku zúčastnil na omši, ktorú slúžili preláci a ktorým odovzdal kríž venovaný pamiatke zavraždených Poliakov. Tieto „obeť genocídy“ tiež uctil symbolickou návštevou už neexistujúcich poľských dedín v okolí mesta a položením venca na hromadnom hrobe bezmenných obetí.

„Udalosti vo Volyni neboli žiadnou vojnou medzi Poľskom a Ukrajinou, bola to obyčajná etnická čistka. Išlo o vyhnanie Poliakov z tohto územia,“ povedal Duda, ktorý tiež spomenul, že obeťou tejto „genocídy“ sa podľa odhadov stalo 100 000 Poliakov. O túto his-

torickú pravdu sa podľa neho musí opierať budovanie vzťahov a priateľstva medzi oboma štátmi a národmi.

Podľa poľských historikov ukrajinskí nacionalisti z UPA, zvaní tiež banderovci, na Volyni a v Haliči zabil 100 000 Poliakov. Tieto masakre vrcholili v „krvavú nedeľu“ 11. júla 1943 koordinovaným útokom UPA na 150 poľských dedín. Ukrajinskí historici naopak tvrdia, že Poliaci pri odvety aj preventívnych akciách zabil asi 12 000 Ukrajincov.

Kyjev hovorí o vojnových zločinoch a etnických čistkách, Varšava o genocíde. Vlani ukrajinské úrady v odvetu za odstránenie pomníka UPA, postaveného bez povolenia v jednej poľskej obci, zakázali ďalšie pátranie po poľských obetiach vojny na ukrajinskom území a ich exhumáciu.

Podľa pravda.sk a kp.ru, 8. 7. 2018

V Španielsku proti presunu ostatkov Franca

Asi tisíc ľudí protestovalo proti plánu vlády na presun hrobu bývalého diktátora Francisca Franca.

Demonštrácia sa konala pri mauzóleu v Údolí padlých neďaleko Madridu, kde sú uložené Francove ostatky. Akciu zvolala krajne pravicová skupina, ktorá svojich stúpenčov vyzvala na „pút“

k mauzóleu, informovala spravodajská stanica BBC.

Demonštranti spievali pieseň Cara al Sol, hymnu niekdajšej fašistickej strany Falanga. Iní niesli španielske vlajky z obdobia Francovej diktatúry.

Mauzóleum začali budovať za účasti väzňov v roku 1940 na znak Francovho triumfu v občianskej vojne. Hrobka predstavuje akúsi svätyňu pre španielsku krajinu pravice, ktorá k nej pravidelne chodí vzdávať poctu Francovi.

- r -

Putin rozbesnil ukronacistov novými pomenovaniami ruských bojových jednotiek

Portál Agitpro komentuje hystériu, ktorá sa zmocnila ukronacistov a predstaviteľov kyjevského režimu v súvislosti s novými pomenovaniami ruských bojových jednotiek. Ide o nové názvy pre 11 útvarov a zväzkov s dlhodobou bojovou tradíciou, ktoré získali nové názvy na počesť bojových operácií v 2. svetovej vojne.

Elitná 90. tanková divízia zo Západného vojenského okruhu získala pomenovanie Vitebsko-novgorodská. 6. tankový pluk z tejto divízie získal čestný názov Gardový Ivovský pluk. Do tejto jednotky patrí aj 400. delostrelecký pluk samohybných húfnic, ktorý získal čestný názov Transylvánsky, na počesť svojich bojových operácií v dnešnom Rumunsku.

144. motostrelecká divízia zo Západného vojenského okruhu sa po novom nazýva Gardová jelninská divízia a 856. pluk samohybných húfnic tejto divízie sa nazýva Gardový korbinský pluk.

150. motostrelecká divízia z Južného vojen-

ského okruhu, ktorá sa zúčastnila dobývania Berlína, pričom práve členovia tohto pluku vztýčili sovietsku zástavu nad Reichstagom, získala pomenovanie Gardová Idricko-berlínska divízia. 68. tankový pluk tejto divízie sa nazýva Gardový Žitomirsko-berlínsky pluk, 163. pluk tejto divízie sa nazýva Gardový nežinský pluk, 102. motostrelecký pluk tejto divízie sa nazýva Slonimsko-pomoranský pluk, 381. delostrelecký pluk tejto divízie získal nový názov Gardový varšavský pluk a 933. raketový pluk tejto divízie získal názov Hornodneperský pluk (pluk prerazil silne opevnenú nacistickú obranu na Dnepri).

Vo výnose ruského prezidenta Vladimíra Putina sa hovorí, že nové pomenovania pripomínajú slávne vojenské a historické tradície, ktoré uvedené jednotky majú a pripomínajú ich význam pri porážke hitlerovského Nemec-ka. Tieto pluky verne slúžili vlasti a splnili si svoju vojenskú povinnosť.

Srpol.sk, 3. 7. 2018 (výňatok)

Ako na to reaguje Kyjev?

Náčelník generálneho štábu OS Ukrajiny Viktor Muženko udelenie čestných názvov 11 vojenským útvarom a zväzkom považuje za „jasný signál“, že Rusko „sa nechys-

tá zastavovať na Donbase a na Kryme“. „Je to značkovanie územia a ohlasovanie výhrad na vlastníctvo území,“ napísal Muženko na svojej stránke na facebook.

Podľa vz.ru, 3. 7. 2018

Čo teraz radí internet?

Theresa May a ešte viac Boris Johnson by si vraj mali pripomenúť slová britského poľného maršala Bernarda Montgomeryho.

1. Netiahni na Moskvu!
2. Nezapájaj sa do pozemnej vojny v Ázii!
3. Netiahni na Moskvu!

- r -

V Sklabini si pripomínajú 74. výročie SNP a 100. výročie vzniku Československa

Región Turca a osobitne obec Sklabiňa zohrala významnú úlohu v období príprav na ozbrojené vystúpenie Slovákov proti fašizmu. Významnú úlohu zohrala aj pri zachovaní spoločného štátu a spoločného života Čechov a Slovákov v spoločnej ČSR, ktoré bolo násilne prerušené fašistami v roku 1938.

V horách Turca už od jari 1944, najmä však v blízkej Kantorskej doline boli sústredené partizánske skupiny, ktoré boli neskôr posilnené sovietskymi a francúzskymi partizánmi a vznikli tu Partizánske brigády M. R. Štefánika pod velením Viliama Žingora a Petra Alexejeviča Velička. Po zostupe partizánov z hôr do Sklabine a Sklabinského Podzámku a zbratraní sa partizánov s vojakmi Martinskej posádky, bola dňa 21. augusta 1944 na dome bratov Samčíkovcov v obci Sklabiňa vyvesená Československá zástava, vyhlásené bolo obnovenie predvojnovy Československa a obec Sklabiňa a jej najbližšie okolie bolo vyhlásené za prvé oslobodené územie v obnoveny Československej republike.

Po týchto udalostiach bol v Turci a okolí organizovaný už aj otvorený a ozbrojený partizánsky aj vojenský odboj, ktorý vyvrcholil vyhlásením SNP 29. augusta 1944.

Po potlačení SNP a ústupe vojakov a partizánov z Turca zažili občania Turca krutú odplatu fašistických okupačných vojsk, ktoré začiatkom októbra vtrhli do Sklabine a Sklabinského Podzámku. V rámci odvetnej akcie vyrabovali a vypálili obec Sklabinský Podzámok a vypálili aj Sklabinský hrad, v ktorom bol umiestnený vzácny archív Turčianskej župy. Zo Sklabine odviekli všetkých mužov od 15 do 65 rokov, z ktorých traja zahynuli už pri krutých výsluchoch na Gestape v Martine. Dvadsať Sklabinčanov boli umučení na Bukovinách nad mestom Martin a pochovaní boli v spoločnom masovom hrobe. Pri tejto barbarskej akcii gestapa bolo umučených celkom 48 bojovníkov z Turca. Ostatní zajatí občania Sklabine boli odvezení do koncentračných táborov

v Nemecku. Po vojne sa nevrátilo zo zajatia ďalších sedem mladých mužov – otcov rodín.

V záujme zachovania pamiatky na tieto udalosti, ktoré ovplyvňujú životy aj súčasnej generácie, organizuje obec Sklabiňa a Sklabinský Podzámok, Oblastný výbor SZPB, Múzeum SNP v Banskej Bystrici, ZO SZPB v Sklabini a Okresný zväz turistov v Martine regionálne oslavy a spomienkové stretnutia občanov a mládeže, ktoré sa uskutočnia v Sklabini, Sklabinskom Podzámku a v Kantorskej doline – na Kantorskej lúke v dňoch 17. 8. a 18. 8. 2018.

V rámci týchto osláv sa 17. 8. 2018 v obci Sklabiňa uskutoční odborný seminár k týmto udalostiam pod gesciou generálneho riaditeľa Múzea SNP v B. Bystrici. Prítomní účastníci vyvesia symbolicky Československú zástavu na dom Samčíkovcov a položia kvety k hrobom a pamätníkom padlým v SNP v Sklabini. V sobotu 18. 8. 2018 sa uskutoční hviezdicový pochod s cieľom pri pamätníku SNP na Kantorskej lúke, kde zúčastnení položia vence a kvety k skromnému pamätníku SNP. Po uskutočnení pietneho aktu budú historické skupiny vojakov z Českej republiky aj z Martina predvzdať bojové akcie a bojovú techniku partizánov a účastníci pochodu budú mať možnosť vyskúšať si streľbu z dobových zbraní a prehládnuť si partizánske bunkre v Kantorskej doline. Po skončení osláv vo večerných hodinách sa v obci Sklabinský Podzámok bude konať augustová veselica.

Keďže ide o udalosti, ktoré majú bezpochyby širší a nadregionálny význam, organizátori pozývajú na tieto oslavy aj najvyšších predstaviteľov SR – prezidenta, premiéra, predsedníčku Žilinského samosprávneho kraja, odbornú verejnosť a očakávajú účasť širokej verejnosti z celého Slovenska. Privítali by najmä účasť mladých ľudí a účastníkov z turistickej obce. V rámci osláv sa uskutoční aj hviezdicový pochod občanov a turistov s cieľom na Kantorskej lúke pri Pamätníku SNP.

Anna Silvestrová, starostka obce Sklabiňa

PROGRAM:

Piatok 17. 8. 2018

- 13.00 – koncert dychovej hudby,
- 13.30 – 15.00 seminár k historickým udalostiam v auguste 1944,
- 15.30 – polozenie vencov k domu Samčíkovcov a k pamätníku SNP,
- 16.00 – 18.00 posedenie občanov a hostí pri partizánskej vatre v Sklabinskej doline.

Sobota 18. 8. 2018

- 9.00 – 9.30 prezentácia a štart účastníkov pochodu v obci v Sklabinský Podzámok,
- 12.00 – očakávaný cieľ na Kantorskej lúke pri pamätníku SNP,
- 12.00 – 12.30 polozenie kvetov k pamätníku SNP,
- 2.30 – 16.00 občerstvenie účastníkov pochodu, ukážka výcviku civilistov a bojov v predvedení historických skupín vojakov z Českej aj Slovenskej republiky a návšteva partizánskych bunrov na Kantorskej lúke a vo Ferkove,
- 17.00 – 24.00 augustová veselica v prírode v obci Sklabinský Podzámok.

Z Martina bude zabezpečený odvoz účastníkov pochodu MHD z autobusovej stanice riadnym spojom s odchodom o 8.30 hod. a príchodom do Sklabinského Podzámku o 9.00 hod. aj mimoriadny spoj Oblastného výboru SZPB Martin.

DORUČENÉ PO UZÁVIERKE

K životnému jubileu

Dňa 1. augusta osláví v kruhu svojich najbližších šesťdesiate narodeniny PaedDr. Eva Šimková zo Želiezoviec.

Jej otec Pavol Proksa sa ako vojak základnej služby dobrovoľne pridal k Povstaniu a od začiatku novembra 1944 až do skončenia vojny v neľudských podmienkach pracoval v nemeckom zajateckom tábore pri Waldenburgu.

Po novembri 1989 zabránil zániku ZO SZPB v Želiezovciach a prevzal predsednícku funkciu.

V týchto neľahkých časoch vstúpila do SZPB aj jeho dcéra Eva spolu so starším bratom a už jedenásty rok je aktívnou podpredsedníčkou želiezovskej ZO SZPB.

Svojou svedomitou a obetavou prácou kráča v otcových šľapajach. Nebolo takého podujatia a to ich máme za sebou naozaj mnoho, na príprave ktorého by sa iniciatívne nepodieľala. Aj

s jej pričinením sa z roka na rok rozširujú naše rady. Evka, aj touto cestou ti blahoželáme k narodeninám, ďakujeme za doterajšiu prácu vo Zväze a prajeme ti veľa zdravia a tvorivých rokov.

Za všetkých členov Jozef Výboch, predseda ZO SZPB

Čo píšú iní

(Pokračovanie zo str. 2)

ciele nás vracia nie do čias komunistckej diktatúry, ale do čias rozmachu fašizmu v tridsiatych rokoch minulého storočia – ibaže zdvihnuté pravačky nahradili zdvihnuté prostredníky. Kto si toto neuvedomil a má to v hlave v poriadku, mal by sa rýchlo spamätať.“

Chmelár spomenul slová svojho obľúbeného izraelského spisovateľa Amosa Oza, že holokaust sa začal slovami. Tým, ako sa k sebe správame, tým, ako o sebe zmýšľame, hovoríme, píšeme, diskutujeme. Pociť vlastnej výlučnosti je ten najhorší spôsob, ako reagovať na zložitost dneška.

HSP, 10. 7. 2018 (výňatok)

■ Blaha: „Desí ma tá stádovitost. Tá slepá poslušnosť. Tá smutná konformita mladých. Pripomína zjazdy NSDAP“

Na nedávnom hudobnom, no podľa viacerých skôr politickom festivale Pohoda bol dokonca terčom vulgarizmov. Blaha si z takýchto prejavov ťažkú hlavu nerobí, upozorňuje však, že správanie organizátorov festivalu, ako aj prítomných, pripomína fašistov z 30. rokov minulého storočia.

„Desí ma iná vec. Tá stádovitost. Tá slepá poslušnosť. Tá smutná konformita mladých. Tá ozaj pripomína zjazdy NSDAP. Len si to predstavte, ako Adolf Hitler ukazuje na Žida a zakričí „Jude“ a sfanatizovaný dav nacistov buráca „raus“... a freneticky hajluje. Na Pohode sfanatizovaný dav vysielal vulgárne gesto nenávisti na povel človečička z pódia. Aby bolo všetkým jasné, koho nenávidieť – moja fotka je v tej chvíli na troch obrovských plátnach. A dav poslušne zdvíha ruky so vztyčeným prostredníkom. Manifestácia čirej nenávisti. Už len zakričať – Blaha raus!“

„Keď vidím, čo sa deje na Pohode, obávam sa, že sa vraciame do 30. rokov. Ak má niekto iný názor, treba ho nenávidieť a vyzývať k verejnému lynču. Vulgárne a primitívne.“

Blaha na záver vyzval: „Postavme sa fašizmu, priatelia, kým je ešte čas. Učme naše deti, aby premýšľali vlastnou hlavou a aby mali silu postaviť sa proti prúdu. Postavme sa stádovitosti. Postavme sa zlu. Inak Slovensko čaká temná budúcnosť.“

HSP, 8. 7. 2018 (výňatok)

■ Český novinár: Porovnanie Majstrovstiev sveta Putina s olympiádou Hitlera môže byť oprávnené

Majstrovstvá sveta ešte neskončili, ale prvé dojmy sa už v tlači objavujú. Napríklad komentátor spravodajstva Reflex Oliver Adámek uviedol niekoľko svojich postrehov. Podľa novinára je hlavným víťazom týchto majstrovstiev ruský prezident Vladimir Putin.

Rusi slávilí víťazstvo ešte predtým, než dohrali posledné stretnutie. Ruská reprezentácia si poradila tak s Egyptom, ako aj so Španielskom, čím získala späť futbalový rešpekt. Ohľadom organizácie majstrovstiev tiež nevznikol žiadny veľký problém.

Autor článku pripomenul slová Borisa Johnsona, ktorý hovoril, že Putin využije šampionát na zlepšenie vlastného imidžu, podobne ako Adolf Hitler olympiádu v roku 1936. „Celkovo každopádne zatiaľ hádže športový sviatok na Rusko dobré svetlo a na podozrivé pridelenie usporiadateľstva pred ôsmimi rokmi si už dnes spomenie málokto.“

Ďalším postrehom autora je to, že koncepcia multikultúrneho tímu je veľmi sporná. Diskusia, ktorá bola rozvinutá ešte pred MS ohľadom reprezentácie Nemecka, súvisela nielen so športom, ale i s migračnou politikou.

Podľa HSP, 6. 7. 2018, Sputnik

■ Bitka pri Kursku definitívne potvrdila obrat na východnom fronte

Bitka pri Kursku, do ktorej sa v lete 1943 na oboch stranách zapojili dva milióny vojakov a tisícky tankov alebo samohybných diel, ostáva najväčším stretnutím obrancov všetkých čias.

Pre nacistické Nemecko predstavovala asi poslednú šancu na zvrat na východnom fronte, očakávaný výsledok ale nepriniesla. Bitka, ktorá sa po krátkej predohre predchádzajúceho večera začala ráno 5. júla 1943, totiž napriek výrazným sovietskym stratám po 50 dňoch bojov prakticky vyčerpa nemecké sily.

Pôvodný plán operácie, ktorú velenie Wehrmachtu nazvalo Citadela, bol pritom presne opačný. Nemci si boli vedomí, že napriek mobilizácii takmer všetkých dostupných síl už nemajú dostatok zdrojov na mohutnú ofenzívu ako v predchádzajúcich dvoch vojnových rokoch, takže chcú „len“ vyradiť z boja čo najviac nepriateľskej techniky a vojakov. Nakoniec boli straty Červenej armády väčšie ako tie nemecké, Sovieti ale boli schopní svojich mŕtvych a zajatých vojakov aj zničené tanky rýchlo nahradiť.

Prehra nemeckých síl pri meste Kursk mala viac príčin

Napríklad nesporne vyššie skúsenosti tankových posádok Wehrmachtu aj síl SS dokázali sovietski velitelia vyvážiť starostlivou prípravou. Vopred totiž poznali nielen miesto útoku Hitlerových generálov, asi stokilometrový výbežok frontu pri meste Kursk na

(Pokračovanie na str. 8)

Jozef Banáš: Mnohí na Západe sa na ľudí z Východu stále pozerajú ako na poloopice sediace na stromoch

Výňatky z rozhovoru

Slováci majú neskutočne nízku mieru sebavedomia. Pritom mnohé významné zahraničné osobnosti z kultúrneho, spoločenského i politického života som osobne poznal a neboli o nič lepší ani šikovnejší ako Slováci, len sú sebavedomejší.

Ako ste vnímali alianciu po vstupe SR do NATO?

– ...Rozhodovanie v PZ NATO bolo presne také, ako za socializmu: keď za vrchostolom sedel sovietsky diplomat, tak sa všetci pozerali, ako hlasuje a hlasovali s ním. V Parlamentom zhromaždení NATO bola diskusia, porozprávali sa, potom sa pozreli na Američana, hlasovali tak ako on a bolo vybavené.

V tom čase boli súčasťou zhromaždenia aj Rusi... Aká tam panovala atmosféra?

– Vtedy nebola taká silná rusofóbia ako dnes. Začal som raziť provokačnú tézu, aby sme vzali do NATO aj Ruskú federáciu, alebo nech sa teda aliancia rozpustí.

To bolo nereálne, veď Američania by zrazu nemali proti komu bojovať...

– Samozrejme. NATO je predsa o tom, že potrebujete mať vytýčeného nepriateľa, aby ste mohli robiť zbraňový biznis. Preto som prišiel o ilúzie.

Súhlasili ste, aby sme boli súčasťou tohto zoskupenia?

– Keby boli v tom čase také protiruské nálady, aké sú dnes, tak by som bol proti vstupu SR do NATO. Aliancia sa totiž z oficiálne obranného paktu zmenila na agresívnu inštitúciu, ktorá si v súlade so záujmami USA vyrába nepriateľa, a my tam tajtrlikujeme, lebo sme toho súčasťou.

Katastrofálna situácia na Blízkom východe spustila migračnú krízu, na ktorú doplácajú štáty EÚ. Zdá sa vám to normálne?

– Správanie únie a najmä Angely Merkelovej je presne také, ako keď vám niekto spraví diery do vane. Namiesto toho, aby rozmýšľali, ako zapchať diery, premýšľajú, ako budú rozdeľovať vytekajúcu vodu. Z toho je jasné, že ide o cieľnú akciu. Načo sme v NATO, ktoré nedokáže ochrániť členské štáty pred mobilmi vyzbrojenými migrantmi? A mám silný pocit, že Frontex organizuje ich prísun do únie.

Aliancia posilňuje jednotky NATO v pobaltských štátoch a približuje sa k ruským hraniciam. Chcú Američania vyvolať vojnu s Ruskom?

– Armáda NATO mi pripomína armádu Rakúsko-Uhorska, poskladanú z rôznych národov, ktoré majú medzi sebou rečovú bariéru a navyše sú žoldnieri. Predstavte si, že by prišlo k reálnemu konfliktu, kde na jednej strane stojí jazykovo, emočne a najmä výrazne vlastenecky a morálne motivovaná, stmelená armáda a oproti stoja Estónci, Litovčania, Lotyšci, Poliaci, Maďari, Slováci, Česi, Bulhari, Rumuni (zámerne menujem východných členov NATO, lebo nás tam pošlú ako prvých) – žoldnieri, ktorí nevedia, na čo tam vlastne sú a nerozumejú si. Žiadnu vojnu doposiaľ nevyhrala prevaha zbraní, ale morálna prevaha brániaceho sa vojaka.

Rusi mnohokrát v histórii dokázali, že keď bojujú za vlast, tak porazia aj papierovo podstatne silnejšieho súpera. Nemyslím si, že bude vojna, ale bude neustále napätie. Ak máte napätie, tak máte stále šancu prísť do Kongresu a povedať – musíme vyvíjať nové zbrane, tanky, lietadlá a biznis ide.

Rusko je po prinavrátení Krymu považované za agresora. Stotožňuje sa s týmto označením?

– Rusko nie je agresor, všetci to veľmi dobre vedia, vrátane tých, ktorí to tvrdia. Na Kryme žije 90 percent obyvateľov ruskej národnosti. Krym patril Rusku, Krymčania sa cítia Rusmi a chceli byť pripojení k Rusku. Treba si položiť základnú otázku: kedy bolo referendum na Kryme, pred Majdanom alebo po? Rusi si predsa mohli Krym vziať späť od roku 1991, keď vznikla samostatná Ukrajina. Mali na to 23 rokov a neurobili to, pretože platili dohody. Sevastopol, ktorý je pre nich historicky, hospodársky a vojensky kľúčový teplovodný prístav, nikdy nepustia. Krym sa prinavrátil Rusom až po Majdane, pretože po štátnom prevrate nemali istoty, že budú naďalej platiť dohody. Ako môže povedať novinár, že sa Rusko približuje k hraniciam NATO, keď je to presne naopak. Ako môže byť Rusko agresor, ak majú Američania 160 základní vo svete, Rusko je kompletne obkľúčené americkými základňami, ale agresor je Rusko. To už ani nie je na smiech, ale na psychiatriu.

Myslíte, že by SR mala naďalej zotrvať v NATO?

– Ak by nás niekto reálne ohrozoval, tak áno. Ale kto ohrozuje Európu okrem neozbrojených migrantov, ktorých prílevu najsilnejšia vojenská aliancia sveta nedokáže zabrániť? Je pozoruhodné, že nikto nespravil prieskum občanov, či chceme alebo nechceme byť v NATO. Možno sa aj robia, ale ich výsledky nezverejnia, pretože asi zisťujú, že väčšina obyvateľov si neželá byť súčasťou aliancie.

Vytváranie Ruska ako nepriateľa je opätovná snaha USA a jej dcérskej spoločnosti NATO o bipolarizáciu sveta. Jednoducho ak nemáte nepriateľa, obchod so zbraňami neprosperuje. Ideálne pre svetový mier by však bolo NATO rozpustiť. Bol som v Afganistane a vtedajší prezident Karzaj vyhlásil, že misia NATO vedie krajinu do skazy.

Aký máte názor na slovenskú mediálnu scénu?

– Ľudia si musia uvedomiť, že médiá hlavného prúdu nemajú záujem informovať, ale zarábať a manipulovať.

Celý rozhovor vyšiel v mesačníku Extra plus, www.extraplus.sk

Kto vyvráti fakty o havárii malajzijského Boeingu?

V súvislosti so štvrtým výročím havárie Boeingu MH17 nad Ukrajinou Velvyslanectvo RF v SR prišlo so súborom faktov na túto tému, vrátane hodnotenia záverov Spoločného vyšetrovacieho tímu (JIT – Joint Investigation Team) a komentárov oficiálnych osobností a rezortov.

Vyšetrovanie JIT zostáva maximálne utajené pred verejnosťou a ustavične sa naťahuje, naďalej sa opiera o údaje zo sociálnych sietí a o neoverené, verejne dostupné zdroje a tiež aktívne spolupracuje so pseudovyšetrovateľmi zo spoločnosti Bellingcat, známej novinárskymi kačicami.

JIT demonštruje predsudky voči Rusku – vyhlásenia, že ruskí vojaci a ruská technika majú niečo spoločné s haváriou Boeingu MH17 boli vydané skôr ako Rusko poskytlo odpovede na otázky o právnej pomoci.

O ignorovaní ruských informácií svedčí aj to, že prvým rádiolokačným údajom, odovzdaným Ruskom, sa dlho nevenovala nijaká pozornosť, a neskôr boli spochybňované dvoma anonymnými expertmi, ktorých kvalifikáciu nie je možné overiť, ani potvrdiť, zatiaľ čo v Rusku sa analýzou prvotných údajov na odovzdanie vyšetrovacieho tímu zaoberali celé profilové rezorty.

Ukrajina zostáva plnoprávnym účastníkom záverov Spoločného vyšetrovacieho tímu a fakticky má možnosť vplyvať na výsledky vyšetrovania. Toleruje sa jej, že neposkytla dôležité údaje z rádiolokačných zariadení, informácie o umiestnení a aktivitách ukrajinskej protivzdušnej a protiraketovej obrany, či záznamy hovorov ukrajinských dispečerov.

Poburujúce je, že holandská vláda fakticky zbavila Kyjev zodpovednosti za neuzatvorenie vzdušného priestoru vyhlásením, že niet dostatočných právnych podkladov na to, aby bolo možné brať Ukrajinu na zodpovednosť za otvorený vzdušný priestor počas bojových akcií.

Komentujúc uvedené závery Spoločného vyšetrovacieho tímu obraciame vašu pozornosť na to, že rusko-ukrajinské hranice nikdy protiletadlový raketový komplex Ozbrojených síl RF neprešiel. Raketa, ktorá zostrelila MH17, nemohla patriť RF, pretože všetky rakety vyrobené v roku 1986 (a práve takúto raketu demonštroval Spoločný vyšetrovací tím) RF vyradila a zlikvidovala ešte v roku 2011. Takéto rakety však vo veľkom počte vlastní Ukrajina.

Oficiálne vyhlásenia Ruskej federácie:

Ministerstvo obrany RF

Nijaký raketový komplex OS RF nikdy neprešiel rusko-ukrajinské hranice. V rámci spolupráce s holandskými právnymi orgánmi ruská strana predložila vyčerpávajúce dôkazy, potvrdené aj praktickými testami, jednoznačne poukazujúce na to, že na havárii holandského civilného lietadla Boeing sa podieľal ukrajinský raketový komplex „Buk“.

Ba čo viac, Medzinárodnej vyšetrovacej skupine boli odovzdané všetky prvotné (nespracované) údaje, získané z trasového rádiolokačného komplexu „Utes-T“, ktorý bol v činnosti 17. júla 2014 v Rostovskej oblasti, neďaleko dedinky Ust'-Doneckij. Nebolo zistené nijaké priblíženie sa vzdušných objektov k dopravnému lietadlu Boeing z východnej strany, ani zo strany dedinky Snežnoje či Pervomajskoje.

Holandské vyšetrovacie orgány opierajú svoje závery len o správy zo sociálnych sietí, šikovne spracované počítačovou grafikou.

Holandské vyšetrovacie orgány absolútne neberú do úvahy a odmietajú výpovede očitých svedkov z ukrajinských dedín, nachádzajúcich sa najbližšie k oblasti katastrofy, ktoré svedčia o tom, že raketa bola odpálená z územia, kontrolovaného ukrajinskými vojenskými silami.

Sériové číslo na motore rakety jednoznačne pou-

kazuje na to, že tento agregát bol vyrobený v roku 1986 v Sovietskom zväze. Pritom záručná lehota použitia rakiet tohto typu je 15 rokov. Podnik – výrobca môže predĺžiť maximálnu záručnú lehotu o ďalších 5 rokov, ale maximálne dvakrát. Po 25 rokoch používania sa všetky takéto rakety komplexu „Buk“ bez výnimky musia vyradiť a zlikvidovať. Maximálna lehota používania rakety, ktorej motor predložila holandská komisia, bol rok 2011 (1986+25), po ktorom všetky rakety príslušného roku museli byť vyradené a odoslané na likvidáciu.

Od zániku ZSSR v roku 1991 a následného rozdelenia vojenského majetku, na Ukrajinu, ktorá dostala do vlastníctva približne dvadsať divízií raketového komplexu „Buk“, nebola dodaná ani jediná nová raketa systému „Buk“. Čo sa týka dôstojníkov, spomínaných v texte spoločnosti „Bellingcat“, tak všetci už dávno odišli z vojenskej služby. Ruský vojenský rezort nemá k dispozícii údaje o ich pôsobení mimo ozbrojených síl.

Ministerstvo zahraničných vecí RF

Spoločný vyšetrovací tím (JIT – Joint Investigation Team) predložil verziu udalostí v čase, keď v Rusku ešte nebolo ukončené skúmanie otázok holandskej prokuratúry o poskytnutí právnej pomoci. V materiáloch, ktoré boli predložené na tlačových konferenciách, bol odignorovaný značný objem informácií, ktoré poskytlo Vyšetrovaciemu tímu Rusko.

Nič sa nehovorilo o pomoci, ktorú sme poskytli pri vyšetrovaní. Prijali sme v Moskve holandských expertov a vyšetrovateľov prokuratúry, odtajnil sme a odovzdali vyšetrovacím orgánom technické a konštrukčné údaje rakiet systému „Buk“, poskytli sme výsledky praktických testov, ktoré vykonali výrobcovia tohto typu raketových komplexov AO „Koncern VKO Almaz-Antej“.

Ruská federácia tiež odovzdala Holandsku pôvodné nespracované údaje rádiolokačného pozorovania vzdušného priestoru v momente tragédie. Tieto kritické a dôležité informácie sú vyčerpávajúce a objektívne, a nie je tu možný podvrh či ich zámena. Závery, urobené na základe vyšetrovania neznámych expertov, na ktorých sa obrátil vyšetrovací tím, nemožno označiť inak, ako že sú absolútne neodôvodnené.

Vyhlasenie S. Lavrova počas telefonického rozhovoru s ministrom zahraničných vecí Holandska S. Blokcom:

Ruský minister kategoricky odmieta obvinenia voči Rusku ako neodôvodnené a ničím nepodložené.

Spoločný vyšetrovací tím (JIT) načisto odignoroval dôležité údaje predložené ruskou stranou: nespracované prvotné údaje rádiolokačnej kontroly vzdušného priestoru, výsledky praktických testov výrobcu systémov „Buk“ – „Almaz-Antej“ a iné informácie technických expertov.

Obvinenia sformulovali ešte predtým, ako boli v Rusku ukončené práce v súvislosti s otázkami holandskej prokuratúry ohľadne poskytnutia právnej pomoci v prípade havárie lietadla MH17.

S. Lavrov poukázal na zjavne predpojatý a jednostranný charakter vyšetrovania, ktoré sa vyšlo hodnoteniu samotného faktu, že ukrajinské letecké orgány neuzavreli vzdušný priestor nad konfliktnou zónou, od ukrajinskej strany sa nevyžadovali údaje o vzdušnej kontrole, nebol vypočutý dispečer, ktorý kontroloval let MH17.

Tlačový tajomník prezidenta RF D. Peskov:

Rusko nepripustilo k vyšetrovaniu leteckej katastrofy MH17, a preto nevieme, nakoľko možno dôverovať výsledkom tejto práce.

Ukrajina sa zúčastnila na vyšetrovaní, bez ohľadu na to, že práve ona nepodnikla príslušné opatrenia na uzatvorenie svojho vzdušného priestoru. –ts–

Ľudia vzbudzujú úctu iba tak, ako ju dávajú. Ralph Waldo Emerson

Stretnutie generácií – Kalište 2018

Skupina bardejovských členov SZPB s premiérom Petrom Pellegrinim.

Medzi účastníkmi tohtoročného Stretnutia generácií na Kališti bola aj 45-členná skupina odbojárov a sympatizantov z bardejovskej oblasťnej organizácie SZPB, v ktorej bolo 17 žiakov ZŠ a GLS i študentov VŠ so svojimi pedagógmi.

Moderátor osláv spomenul, že v tejto oblasti boli vypálené aj ďalšie obce – Baláže, Moštenica, Podkonice, Priebehod a Slovenská Lupča.

Bardejovskí účastníci Stretnutia generácií na Kališti 2018 si so záujmom pozreli aj sprievodné aktivity hlavných organizátorov, akými boli ukážky kynológov vojenskej polície, ale aj lukostrel'by, ktorú si najmä naši mladí účastníci aj vyskúšali. Zaujali ich aj modely lietadiel a terénnych vozidiel a ukážky sokoliarov zo skupiny BIATEC, o. z., ale aj záchranné akcie Hasičského a záchranného zboru zo Žiliny.

Anna Petričová

Čo sme videli a čo sme si zapamätali

Zo Žiliny na Horehronie a Čierny Balog je cesta dlhá, ale najstaršia ZO SZPB č. 1 v žilinskej oblasťnej organizácii zorganizovala vedomostný poznávací zájazd „Po stopách povstaleckých bojov“.

V Nemeckej položením venca pri pamätníku obetí sme vyjadrili úctu obetiam fašistických represálií. V múzeu sme si rozšírili vedomosti a zistili, že obeťami boli aj povraždení

antifašisti a partizáni v žilinskej Chrásti. V Čiernom Balogu v doline Páleničňo pri pamätníku Jozefa Schöna položením kytice sme vzdali úctu povstaleckým vojakom a partizánom

padlým v boji proti nemeckým fašistom.

Cestu nášho poznávania sme ukončili jazdou vĺčikom z Čierneho Balogu do Vydrovskej doliny. Poznali sme vzácnych ľudí, účastníkov odboja a získali nových priateľov.

Juraj Drotár a Ján Ciertl, snímka JG

Poznámka

Viacero ľudí absolvuje časti, alebo celú trasu Cesty hrdinov SNP. Je to chvályhodné, že vrcholové turistické trasy s červenými značkami po celej dĺžke hlavných turistických trás pomenovali po Slovenskom národnom povstaní, historickom hrdinskom povstaní nášho ľudu proti domácejmu a zahraničnému fašizmu. Okrem iných – celú trasu

Cesty hrdinov SNP o dĺžke 760 km – absolvovali v roku 2016 Matúš Lašan, Pavol Laštica a Maja Prokipčáková. Trasa ide od Duklianskeho priesmyku po Devín. O pochode Matúš Lašan nakrútil dokumentárny film pod názvom 30 dní hrdinom. Dávam ho do pozornosti.

Dokumentárny film bol ocenený na medzinárodnom festivale Hory a mesto Cenou pre začínajúcich filmárov.

Michal Majtán, spracované podľa Pravdy zo 14. 7. 2018

54. ročník Prechodu SNP Nízkymi Tatrami

V prvý júlový týždeň sa v Telgárte stretli mládežníci vysokohorskej turistiky Nízkych Tatier, aby si počas siedmich dní otestovali svoje fyzické sily, odvahu i zdravie, spoznali a na pamätných miestach si uctili bojovníkov za slobodu počas SNP.

„Je potešiteľné, že tohto podujatia, ktoré je organizované po 54.-krát, sa zúčastňuje stále viac a viac turistov nielen z našej vlasti ale aj zo zahraničia. Takmer štvrtina bola tentokrát zo zahraničia. Prišli sem z Česka, Nemecka, Veľkej Británie, USA a Kanady. Sme radi, že prichádzajú i mladí ľudia zažiť vlastné príbehy, nadobudnúť osobnú novú skúsenosť, nadviazať nové priateľstvá,“ hodnotí 54. ročník tajomník ÚR SZPB Viliam Longauer, predseda organizačného výboru podujatia.

Z celkovej počtu 158 účastníkov sa zúčastnilo po prvýkrát 35. Najstarší mal 77 rokov. Núdzu však nebola ani o mladých nadšencov. Dvadsaťštyri ich bolo vo veku do 18 rokov, pričom najmladší z nich mal 6 rokov.

Nestorom Prechodu SNP Nízkymi Tatrami je Viliam Longauer. Stál pri kolíske jeho zrodu a nevynechal ani jeden ročník. Počas 54 sedemdnových výstupov strávil na hrebeni plných 378 dní.

Klubom slovenských turistov Baník Špania Dolina organizovaný prechod hrebeňom Nízkych Tatier v Telgárte do Španej Doliny, už druhýkrát s účasťou Únie vojnových veteránov, aj tomto roku bol popri náročnosti veľmi zaujímavý. Cestou hrdinov SNP (turistický úr SZPB Viliam Longauer, predseda organizačného výboru podujatia.

Účastníci oceňujú zlepšovanie služieb zo strany organizátora.

V náročnom teréne a v ťažkých poveternostných podmienkach (v prvom tábore vo výške 1 500 m. n. m. klesla nad ránom teplota vzduchu na mínus 2°C) im priamo na hrebeni uvarili guláš... Za minimálny nákladový jednorazový poplatok účastníka zabezpečili prevoz batôžiny z jedného tábora do druhého, odznaky za účasť a za absolvovanie prechodu. Pri prezentácii každý účastník dostal bulletin, ktorý obsahuje všetky potrebné informácie o prechode, jeho programe, je tam mapa a nákres prevýšenia, zoznam vrcholov, ktorými sa prechádza, táboriská... Pre tých, ktorým by prestali slúžiť topánky alebo nohy, bol na prevoz z tábora do tábora zabezpečený autobus.

Keďže organizátori to, čo sľúbili aj naplnili, všetci zažili veľa osobných zážitkov a príjemnú priateľskú atmosféru. Prevládla spokojnosť a mnohí sa už zaujímali o termín jubilejného 55. ročníka.

- vi -

Na Kališti s podporou Petržalky

Finančný príspevok od Miestneho zastupiteľstva mestskej časti Bratislava-Petržalka využila 19. ZO SZPB z Bratislavy Petržalky na zorganizovanie autobusového zájazdu na 13. ročník Stretnutia generácií na Kališti. V tejto vypálenej, no už neobnovenej slovenskej obci, si spoločne s ďalšími členmi bratislavskej oblasťnej organizácie SZPB pripomenuli dejinnú pravdu o nacistickom zločine, o nacistickom vraždení, na ktoré by dnes mnohí falzifikátori dejín veľmi radi zabudli.

Za to, že sa na mieste tragédie nevinných občanov Kališťa mohli pokloniť a vzdať im česť ďakujú členovia 19. ZO SZPB Bratislava aj starostovi Petržalky Vladimírovi Bajanovi, ktorý už tretí rok podporuje ich aktivity. Sú presvedčení, že pozitívne sa rozvíjajúca spolupráca vyvrcholí v budúcom roku spoločne zorganizovaným spomienkovým podujatím k výročiu oslobodenia Petržalky.

- i -, snímka: Zdena Viziová

Po stopách troch odbojov národa

SZPB sa hlási k revolučnému boju štúrovcov v meruósmych rokoch, k zápasu za slobodu národa a zrod Československej republiky pred sto rokmi a, samozrejme, k hrdinom SNP a oslobodenia našej vlasti spod jarma fašizmu a nacistických okupantov.

Spolu s Liptovským Mikulášom a Bratislavou podbradlianský kraj tvorí tretinu regiónov, ktoré sa stali významnými dejiskami všetkých troch historických udalostí, ktorých okružie výročia si pripomíname tento a budúci rok. Preto sa náš oblasťný výbor rozhodol zorganizovať poznávací zájazd práve do týchto miest.

Ráno nás v novoinštalovanej expozícii Pamätnej izby Jozefa Miloslava Hurbana víta Valma Tomášová, ktorá pôsobivým výkladom priblížila činnosť tohto slovenského dejateľa počas revolúcie v rokoch 1848 až 1849, ako aj to, ako ho prenasledovali maďarskí šovinisti. Navštívili sme evanjelickú faru, kde bola v júli 1843 kodifikovaná spisovná slovenčina a na jar 1848 sa uskutočnila bojová porada slovenských národovcov. K Hurbanovej mohyle od architekta Dušana Jurkoviča sme položili kyticu kvetov.

Múzeum Slovenských národných rád v Myjave v bývalom dome Anny Kolényovej, kde roku 1848 zasadala SNR, sme si mohli pozrieť iba zvonka, lebo tam teraz (v jubilejnom roku!)

Členovia ZO SZPB Poniky na pamätných miestach 2. sv. vojny

Aj tohto roku sme navštívili pamätné miesta 2. sv. vojny. Dvojdnové cestovanie sme absolvovali po trase trase Poniky, Giraltovej, Tokajik, Svidník, Dukla a Bardejov.

Po príchode do Giraltovej náš odbojársky kolektív privítal primátor mesta Ján Rubis, ktorý nás oboznámil s históriou i súčasnosťou mesta. Spoločne s ním sme položili kyticu kvetov pri pamätníku Matka s dieťaťom. Po pietnom akte sme sa presunuli do obce Tokajik, kde nás očakávala starostka obce Jana Medvecová. Počas prehliadky tokajického múzea spojenej s dokumentárnym filmom sme si pripomenuli tragickú udalosť v Tokajiku v novembri 1944, kedy fašisti beštiálne zavraždili 32 nevinných mužov a obec vypálili. Položením kytice kvetov v tichej pietnej spomienke sme vzdali úctu obetiam tejto strašnej tragédie.

Po návrate do Giraltovej a ubytovaní v internáte Súkromnej odbornej školy, mnohí využili čas do večera na prechádzky v blízkom okolí. V internáte školy nám po večeri pripravili program, počas ktorého si niektorí zaspievali pekné slovenské pesničky.

Na druhý deň s odbornými sprievodcami z Oblasťného výboru SZPB Svidník Annou Vaň-

o odbojov – v rokoch 1848–1849, 1914–1918, aj 1944–1945. Stojí v miestach posledného odpočinku Slovákov padlých v bitke s maďarskými honvédmí 22. septembra 1848.

Dobre sme urobili, že sme si na námestí prezreli i Pamätnú izbu D. Jurkoviča, kde sme sa

Členovia poznávacieho zájazdu bratislavskej organizácie SZPB na Bradle.

28. septembra 1848 strhla krvavá bitka medzi hurbanovskými dobrovoľníkmi (dvanásti tam padli) a uhorskou občianskou gardou. Pietne miesto bolo zarastené bodliakom, po informačnej tabuli zostal len rám a na stožiaroch povievala potrhávaná, zaspínená štátna vlajka.

V Brezovej pod Bradlom je najviac pomníkov v prepočte na hlavu. Na malebnom námestí sme videli súsošie venované slovenským dobrovoľníkom z me-

uznanie ČSR. Viac pamätných miest sa spája aj s Reptovým partizánskym oddielom II. Štefánikovej brigády, ktorý po dohode s Červenou armádou 7. apríla 1945 toto mesto oslobodil.

Brezovský rodák Ján Repta (1914–1999) je pochovaný na tunajšom cintoríne rovnako ako Dušan Jurkovič, ktorého pozostatky uložili do Dejinného pamätníka (je jeho autorom). Ten sa stal jedinečným tým, že je venovaný účastníkom všetkých troch

z fundovanej prednášky dozvedeli podrobnosti o projekte a výstavbe mohly na Bradle. V susednej sále bola výstava o čs. legionároch vo Francúzsku. Putovanie sme zavŕšili výstupom na miesto posledného odpočinku Milana Rastislava Štefánika. Odtiaľ sa nám otvoril krásny výhľad na jeho Košariská, ako i na celý kraj, kde sa zrodilo toľko významných synov nášho národa.

Martín Krno
predseda Obyv SZPB Bratislava

do údolia smrti. Na pamätnej tabuli v zozname padlých spolu s účastníckou zájazdu Zuzanou Matulovou sme našli meno jej príbuzného Andreja Mešku, ktorý v bojach na Dukle zahynul.

Po rozlúčke so svojimi sprievodcami sme pokračovali do Bardejova. Tam nás pred návratom do Poník čakala obhliadka historického námestia.

Aj touto cestou chceme poďakovať členom Predsedníctva Oblasťného výboru SZPB Svidník a všetkým priateľom z Gi-

Mária Magnová, predsedníčka ZO SZPB Poniky

Pred očami nám veľbia maďarských okupantov a my? Nič!

V októbri 2017 bol bezplatne distribuovaný regionálny mesačník „Naše Echo pre Košice okolie a Rožňavu“ v náklade 21 500 výtlačkov. V tomto liste na strane 16 je článok redaktorky Emese Nagyovej pod názvom „Odhaliť pomník na počesť maďarských vojakov“. Ide o pomník tým maďarským vojakom, ktorí spoločne s Nemcami bránili pred Červenou armádou oslobodeniu lokality slovenskej obce Krásnohorská Dlhá Lúka.

Takže pre koho majú byť títo vojaci hrdinovia? Za akú vec vlastne bojovali? Pre našincov, ktorých dostali pod svoju čižmu následkom mníchovskej zrady a viedenskej arbitráže a dúfali, že nás budú mať pod ňou dodnes?

Veru, asi si to myslia aj mnohí v slovenskej obci Krásnohorská Dlhá Lúka, čoho dôkazom je, že na záver odhalenia pamätníka maďarským vojakom sa tu spoločne spievala maďarská hymna.

Článok obsahuje aj tieto výroky:

Emese Nagyová: „Aj napriek daždivému jesennému počasiu prišli mnohí vzdať hold hrdinom maďarského národa.“

Farár reformovanej cirkvi Róbert Mudi: „...títo hrdinovia vytrvalo ochraňovali domovinu“. Ďalej zdôraznil, že boje prebiehajú na Hornej zemi aj v súčasnosti a že títo obrancovia vlasti nás učia, aby sme obstáli v rodine aj v národe, čerpajúc z viery svojich predkov a veriac v Boha.

Poslanec maďarského parlamentu

Szilárd Németh: „Maďarskí vojaci neochvejne a v ťažkých podmienkach obstáli v mene Boha, vlasti a rodiny.“

Ďalej uviedol: „Myslím si, že sme sem do Krásnohorskej Dlhej Lúky neprišli len spomínať na stodvadsať vojakov. Ide o veľmi aktuálne prepojenie, veď dnes žijeme v takej dobe, kedy musíme opäť bojovať za našu maďarskú národnosť, opätovne musíme chrániť našu vlasť, európske a maďarské hranice. Naše kresťanstvo, národnosť aj Európu zastihli silné útoky.“

Maďarský generálny konzul Attila Haraszti, pod záštitou ktorého sa odhalenie pomníka na počesť maďarských vojakov konalo, sa vyhol odhaleniu vinníkov a pomenovaniu agresivity tých, ktorí maďarských vojakov prinútili na okupáciu slovenského územia. A tak nepomenoval ani tých, ktorí sú vinní z ich smrti.

Keď toto najpodstatnejšie preskočil, riekol, že „počas druhej svetovej vojny sa bolesť žien, matiek a detí stupňovala tým, že nevedeli vyhľadať hrob svo-

jich blízkych. My, Maďari sme povinní vzdať hold a svoje dlžoby pred hrdinami, pretože oni všetci sú naši spolubojovníci.“

„Horná zem je takou oblasťou v Karpatkej kotline, kde odpočívajú veľa hrdinov padlých počas prvej a druhej svetovej vojny. Oni zahynuli ako maďarskí vojaci, slúžili pre maďarské vojsko, svoj život obetovali pre maďarskú vlasť. Aj preto považujeme za veľmi dôležité, aby sme pomohli vo vytvorení či obnovení týchto pomníkov, pri identifikácii vojakov a ich príbuzným v tom, aby našli svojich blízkych v týchto cintorínoch.“

Dr. Vilmos Kovács, šéf ústavu vojenskej histórie a múzea v Budapešti: „...títo obrancovia vlasti si svojimi hrdinskými činmi zaslúžia byť našimi vzormi.“

O čo tu v týchto bojoch šlo?

Originálny text článku vôbec neskrýva, že „boje v oblasti obce a jej okolia sa začali v decembri 1944. Maďarské a nemecké jednotky boli na ústupe, tu sa snažili vytvoriť a upevniť obrannú líniu. Približne päť až šesť týždňov trvali vojenské operácie, následne museli maďarskí vojaci ustúpiť. Bojovali však do posledných síl, napriek obrovským stratám“.

Kto k týmto faktom potrebuje niečo dodať? **V. Mikunda, z originálnych podkladov**

cizmu často zabúdame. „Alternatívou k víťazstvu protihitlerovskej koalície bolo absolútne isté fyzické vyhladenie nášho národa. To je jediná historická pravda! Žiadna iná neexistuje. Nacisti v našej krásnej krajine zabili stovky tisíc židovských spoluobčanov, do poslednej chvíle vraždili po stovkách a tisícoch českých demokratov a vlastencov.“

V koncentračných táboroch zomierali celé rodiny, vrátane úplne malých detí, ktoré sa nemohli nijako previniť proti nacistickému režimu. Len oslobodenie našej vlasti v máji 1945 toto vraždenie zastavilo,“ povedal.

„Systematická likvidácia nášho českého národa bola útokom na Heydricha pozastavená – a naozaj, používajme slovo útok a nie atentát – ktorý je dnes považovaný za jeden z najvýznamnejších činov odboja proti fašizmu za celú 2. svetovú vojnu.“

– r –, snímka google.com

Spomienka na Lidice

Redakcii sa dostal do rúk text vystúpenia predsedu ČSBS Jaroslava Vodičku, s ktorým oslovil tohtoročné júňové pietne zhromaždenie pri Pamätníku Lidice na Kladsku, časť z ktorého prinášame aj našim čitateľom.

„Prezident Edvard Beneš vo svojom prejave v Lidiciach v roku 1945 vyriekol tieto slová: To, čo v lidickom zločine najviac ohromilo celý svet, bolo, že po presne pripravenom, chladne uváženom a s najhorším cynizmom vykonanom vyvraždení nevinného lidického obyvateľstva bolo vydané oficiálne komuniké, ktorým sa fašistická vláda slávnostne k tejto ničotnosti hlásila. Vychádzalo z neho, že to boli represálie na priznane nevinných ľudí a že to bol výraz vraždiaceho zastrešujúceho teroru.“

Ďalej Jaroslav Vodička zdôraznil to, na čo pri filozofii na-

Žandár zo slovenského štátu

Štefan Krišák bol v našom okresnom meste žandárom. Bol ženatý, mal dve deti a mladú peknú manželku.

V čase vypuknutia SNP to aj v našom meste vrelo. Bola vyhlásená mobilizácia a muži, ktorí mali odslúženú vojenskú základnú službu, boli povinní prihlásiť sa vo vojenskej kasárni a narukovať do Povstania. Nebolo to jednoduché v meste, kde

žilo veľa spišských Nemcov a Maďarov. Gardisti sa na čas stiahli, poukryvali sa, aby neboli na očiach.

Keď však nemecké vojská postupne vytlačili povstalcov z mesta, gardisti opäť ožili a udávali tých, ktorí sa zapojili do Povstania. Podobne to bolo aj so Štefanom.

V čase, keď mestom prechádzala nemecká jednotka, Štefan vyšiel z brány domu,

kde sa ukrývali ľudia. Tí sa báli o svoje životy a v tom z nemeckého nákladného auta zaznel výstrel, ktorý zasiahol žandára Krišáka. Nemci si ho splietli s vojakom, mal na sebe uniformu. Na mieste bol mŕtvy.

Pre mladú vdovu sa to však jeho smrťou neskončilo. Niektorý z gardistov v meste ju udal, že Štefan spolupracoval s partizánmi a to spolu s manželkou.

Po takom udaní mladú vdovu odvedli s dieťaťom na rukách na výsluch na nemecké

veliteľstvo. Odtiaľ ju vzali na miestne letisko, kde ju vypočúvali a snažili sa jej dokázať spoluprácu manžela s partizánmi. Neúspešne. Na druhý deň ju museli pustiť domov.

Nikdy však nikomu nepovedala, ako sa jej to podarilo, ani vlastnému synovi Jozefovi nepovedala celú pravdu. Po vojne dostala odškodné a mesto jej ponúklo odkúpenie domčeka na splátky, tak, ako to rozhodol prezident ČSR.

Zaznamenal Mikuláš Repčiak

Čo píšú iní

(Dokončenie zo str. 4)

pomedzi Ruska, Ukrajiny a Bieloruska, ale tiež čas niekoľkokrát odkladanej nemeckej ofenzívy. Aj vďaka informáciám od Britov, ktorí dokázali lúštiť tajné nemecké depeše. V nemeckom velení pritom plán útoku na Demjanský kotol pri Kursku nemal bezvýhradnú podporu.

Skúsení dôstojníci, vrátane maršala Ericha von Mansteina, by totiž dali radšej prednosť stratégii „pružnej obrany“, vďaka ktorej by nemecké jednotky dokázali čeliť silnejúcim Sovietom a postupne by vyčerpali ich útočný potenciál. Taký defenzívny prístup k bojom ale odmietal samotný Adolf Hitler, ktorého neodborné rozhodnutia neskôr nepriaznivo ovplyvnili aj samotný priebeh kurskej bitky. Hitlera dokonca odrádzal od útoku i sám tvorca nemeckých tankových vojsk Heinz Guderian. „Koľko ľudí podľa vás vôbec vie, kde leží Kursk. Prečo chceme tento rok na východe útočiť?“ pýtal sa slávny generál vodcu. Ten mu síce vraj dal za pravdu s tým, že kedykoľvek na chystaný útok myslí, obracia sa mu žalúdok, prípravy na ofenzívu ale bežali ďalej. Pôvodný Mansteinom požadovaný termín začiatku útoku – najneskôr koncom mája – ale niekoľkokrát odložili, aby Nemci získali dostatok síl a novej techniky. Odklady ale prospeli nielen Wehrmachtu, ktorý dostal úplne nové, avšak v boji nevyskúšané tanky Tiger, alebo mohutné stíhače tankov Ferdinand. Sovietski generáli pod velením maršala Georgija Žukova taktiež získali čas na posilnenie obrany okolo Kurska, ktorá nakoniec až v štyroch líniiach siahala niekoľko desiatok kilometrov za front. Krátko pred začiatkom bojov sa Sovieti tiež pokúsili prekvapiť a zničiť ešte na zemi nemecké letectvo, ale bez úspechu. Luftwaffe tak dokázala získať nad bojiskom jasnú prevahu, zničila stovky sovietskych tankov.

O výsledku bitky sa ale rozhodovalo na zemi. Nemecký plán na kliešťový obchvat zo severu a juhu sa kvôli dobre pripravenej obrane začal zasekávať už na samotnom začiatku. Na juhu bojiska sa síce nemeckým tankistom a pechote podarilo preniknúť na dohľad Kurska, bola to ale skôr výnimka. Pri obci Prochorovka sa potom 11. júla začal stret, ktorý v histórii nemá obdobu.

Proti sebe sa behom troch dní na zhruba dvadsaťkilometrovom úseku postavilo tisíc tankov a samohybných diel, sovietske mali prevahu dva ku jednej. Na stiesnenom bojisku sa tanky dostávali doslova na dosah a v boji stroja proti stroju do seba nezriedka narážali. Po desiatkach hodín bojov síce dosiahli nemeckí tankisti víťazstvo, na výsledku samotnej bitky to ale nič nezmenilo. Najmä keď sa v rovnaký čas vylodili západní spojenci na Sicílii a Hitler nariadil stiahnuť z Kurska časť tankov.

Po stretnutí pri Prochorovke bolo jasné, že operácia Citadela je odsúdená na neúspech. Niekoľko dní potom sa začali nemecké jednotky sťahovať, 5. augusta červenoarmejci opäť získali mesto Orlov a 23. augusta konečne dobyli späť Charkov, stratený päť mesiacov predtým. Bitka o Kursk znamenala – napriek tomu, že Sovieti stratili podľa odhadov vyše štvrt milióna mužov, dvaapokrát viac ako Nemci – definitívny zlom na východnom fronte. Po Kursku totiž prešla iniciatíva definitívne na stranu Červenej armády.

Pravda.sk, 4. 7. 2018

Pripravme sa na nový školský rok

Desať faktov o druhej svetovej vojne

Najhroznejšia a najkrvivejšia vojna v ľudských dejinách oficiálne trvala šesť rokov a jeden deň. Podľa Číňanov to bolo o čosi viac, pretože za jej začiatok sa môže považovať už 2. Čínsko-japonská vojna so začiatkom 7. 7. 1937 a vyvrcholením nankinským masakrom 13. 12. 1937.

1. Druhou svetovou vojnou sa nazývajú boje, ktoré prebiehali na rôznych bojiskách v období od 1. 9. 1939 po 2. 9. 1945.

Za začiatok druhej svetovej vojny sa považuje prepadnutie Poľska Nemeckom 1. 9. 1939 a jej ukončenie pripadá na 2. 9. 1945, keď bola na palube americkej bojovej lode „Mis-

Bitka pri Kursku.

souri“ podpísaná bezpodmienečná kapitulácia Japonska.

[Pri objektívnejšom hodnotení by sa však za začiatok druhej svetovej vojny dal považovať aj Mnichovský diktát z 30. 9. 1938, ktorého obeťou bola ČSR alebo vyčiňanie Talianov v Habeši v roku 1935, či dokonca 1. Čínsko-japonská vojna (v Mandžusku) z 18. 9. 1931.]

2. Druhá svetová vojna je rozsahom a počtom obetí najhroznejšia v ľudských dejinách.

Na svete vtedy existovalo 73 štátov a vojny sa ich zúčastnilo 61. Do vojny sa teda zapojilo 80 % obyvateľov planéty, boj prebiehal na území štyroch kontinentov (Európa, Ázia, Afrika a severná Amerika – vyloďenie Japoncov na US ostrovoch Attu a Kiska. Bitka o ne sa udiala 11. 5. 1943. Navyše územie USA bolo atakované aj zo vzduchu, keď ho 22. mája 1945 napadli japonské balóny s časovanými bombami. Jeden dopadol v Montane a druhý v Britskej Columbií. Ďalší 31. mája zabil pri Oregone ženu a päť detí.) a vo vodách štyroch oceánov.

3. Päť štátov počas druhej svetovej vojny bojovalo tak na strane nacistického bloku, ako aj v antihitlerovskej koalícii – Taliansko, Rumunsko, Bulharsko, Fínsko a Irak.

Ako posledné sa do boja s nacizmom zapojilo Fínsko – 19. 9. 1944 (bojovým spojencom Nemecka sa stalo 26. 6. 1941).

Vítazi bitky o Berlín.

4. Účasť ZSSR v druhej svetovej vojne má dve obdobia.

Prvým je Veľká vlastenecká vojna (2. 6. 1941–9. 5. 1945) a druhým je sovietsko-japonská vojna (9. 9.–2. 9. 1945).

Sovietska historiografia osobitne nevyčleňovala opätovné obsadzovanie Červenou armádou území býva-

lého cárskeho Ruska, odtrhnuté mu po 1. sv. vojne a tzv. poľský pochod v roku 1939, ani sovietsko-fínsku vojnu v roku 1939, či boje na rieke Chalchyn-Gol 11. 5.–16. 9. 1939 a na jazere Chasan 29. 7.–11. 8. 1939.

5. Z veľkej trojky V. Británia, ZSSR a USA sa ako posledné do vojny zapojili USA, ktoré vyhlásili vojnu Japonsku 8. 12. 1941, čoho podnetom sa stal útok Japonska na

Bitka o Stalingrad.

americkú námornú základňu v Pearl Harbore 7. 12. 1941.

Nemecku a Taliansku USA vojnu vyhlásili 11. 12. 1941.

6. Druhá svetová vojna je jedným konfliktom, v ktorom boli nasadené atómové zbrane.

Dňa 6. 8. 1945 americká atómová bomba zničila japonské mesto Hirošimu a 9. 8. 1945 Nagasaki.

Údaje o počtoch obetí sa dodnes rozchádzajú, no hovoria o stovkách tisíc. Pri Hirošime od 90 tisíc do 166

tisíc, pri Nagasaki od 60 tisíc do 80 tisíc.

7. Bez ohľadu na to, že od konca druhej svetovej vojny ubehlo 73 rokov, medzi Ruskom (ako nástupníckym štátom ZSSR) a Japonskom stále nie je podpísaná mierová zmluva.

Spôsobilo to obsadenie Sovietskym zväzom štyroch juhokurilských ostrovov (Kunašir, Iturup, Habomai a Šikotan).

Povedané inak, vojnový stav medzi Ruskom a Japonskom formálne trvá dodnes.

8. Účastnícke štáty zmobilizovali do vojny armády s celkovým počtom vyše 110 miliónov ľudí, z ktorých padlo okolo 25 miliónov vojakov.

Celkový počet mŕtvych, ktoré si Druhá svetová vojna vyžiadala sa však pohybuje až okolo 80 miliónov.

Presný počet obetí nie je dodnes oficiálne stanovený. Najväčšie straty majú mať štáty bývalého ZSSR (27 800 000), avšak Čína uvádza až 35 miliónov padlých.

Celkové finančné straty bojujúcich štátov dosiahli sumu od 1,5 do 4 biliónov vtedajších USD a materiálne straty až 70 % ich národného dôchodku.

9. Bojová činnosť počas druhej svetovej vojny prebiehala na pia-

tich bojiskách: západoeurópskom, východoeurópskom, stredozemnom, africkom a tichooceánskom.

Rozhodujúcim bolo východoeurópske bojisko, na ktorom sa zrazili sovietska Červená armáda a nemecký Wehrmacht. Víťazstvo Červenej armády na tomto bojisku v podstate predurčilo aj výsledok celej druhej svetovej vojny.

Historici tvrdia, že hitlerovské Nemecko tu malo 80–93 percent všetkých strát počas druhej svetovej vojny.

10. Na základe antihitlerovskej koalície, ktorá sa sformovala počas druhej svetovej vojny, bola vytvorená Organizácia spojených národov, ktorej hlavnou úlohou sa stalo odvrátenie budúcich svetových vojen.

Po prvýkrát sa názov „Spojené národy“ vyskytol v Deklarácii spojených národov, ktorá bola podpísaná 1. 1. 1942. Charta OSN bola schválená a podpísaná na konferencii v San Francisco 26. 6. 1945 50-timi štátmi, medzi nimi aj Československom.

– vmi –

Viete, že...?

...slovenský prezident Jozef Tiso ešte aj 2. mája 1945, teda dva dni po Hitlerovej samovražde a len týždeň pred bezpodmienečnou kapituláciou Nemecka poslal Hitlerovmu nástupcovi admirálovi Dönitzovi pozdravný telegram, v ktorom ho ubezpečil, že Slovensko je s ním až do konečného víťazstva?

Vojenský prokurátor Anton Rašla v záverečnej reči na Národnom súde aj pre takýto postoj zdôraznil: „Tiso sa nepriznal ani neľutoval. Niet u Tisa poľahčujúcich okolností“.

Na záver svojej žaloby pripomenul, že obžalovaný aj po zbabelom úteku do cudziny nabádal Slovákov, aby zotrvali po boku hitlerovského Nemecka a vyzýval ich do boja proti Československu a osloboditeľom.

Zo záverečnej reči prokurátora Antona Rašlu: „Bol predsedom vlády, predsedom diktátorskej strany, dal si hovoriť ‚vodca národa‘ a vystupoval a konal ako hlava jedného totalitného štátu – a teraz? Hrá komédiu priemerného nevedomca, ktorý vraj nečítal noviny, nevedel, že je vojna, nevedel, čo napísal Adolf Hitler v Mein Kampf, nevedel, že Nemci vraždia ženy a deti, nevedel, čo sa deje v armáde, ktorej bol najvyšším veliteľom, nevedel, čo robia gardisti a ich veliteľ Kubala, nevedel, čo robí ÚŠB, nikomu nič neprikázal ani nekázal... nevedel, že na Slovensku vypuklo povstanie proti Nemcom a jeho fašistickej vláde, na nič sa nepamätá, za nič nechce byť zodpovedný.“

...podľa zmluvy o spojení, uzavretej koncom roku 1943 medzi ZSSR a ČSR s platnosťou na 20 rokov sa obe strany zaviazali obnoviť Československo v jeho predmnichovských hraniciach?

Teda aj s Podkarpatskou Rusou, ako jeho neoddeliteľnou súčasťou. Prvým signálom, že sa niečo zásadne mení, mal byť už rozkaz Josifa Stalina z 28. októbra 1944, ktorý slávnostne oznamoval, že sovietske vojská deň predtým „získali na území Československej republiky kontrolu nad hlavným mestom Zakarpatskej Ukrajiny – Užhorodom“.

Zrazu sa tu operovalo s novým pojmom „Zakarpatská Ukrajina“, hoci takáto administratívno-územná jednotka v ČSR nikdy neexistovala.

Ďalší krok vyvolal znepokojenie aj v londýnskom exile. Sovietske velenie rozdelilo totiž kraj na dve zóny. „Sovietsku zónu“, v ktorej sa ocitli aj najväčšie mestá Užhorod a Mukačevo, vyhlásili za pásmo vojnových operácií, hoci front sa od nich vzdialil na vyše 50 kilometrov. Menšia časť kraja predstavovala „československú zónu“.

Podľa dohody z 8. mája 1944 smel do pásma, kde už neprebíhali vojnové operácie, vkročiť delegát československej vlády so sprievodom, aby tam zakladal správne orgány – národné výbory, mobilizoval mužov do československých vojenských jednotiek, a vôbec, aby organizovali život na oslobodenom území.

Londýn vyslal do Užhorodu Františka Němca, exilového ministra pre obnovu hospodárstva, a generála Antonína Hasala. Sovietske velenie však určilo československému delegátovi za sídlo menej významné mesto Chust a do Užhorodu ho ani nepustilo.

Sovietske komandatúry aj v „československej zóne“ robili všetko možné i nemožné, aby paralyzovali prácu národných výborov, ktoré tam onedlho začali vznikáť. Bolo z toho dvojvládie.

O pár týždňov na konferencii v Mukačeve založili emisári Moskvy Komunistickú stranu Zakarpatskej Ukrajiny. Tá si za svoju hlavnú úlohu vytýčila „opätovné zjednotenie Zakarpatskej Ukrajiny so sovietskou Ukrajinou“.

Šidlo sa teda konečne vykľulo z vreca. „Moskva týmto spôsobom naplánovala anexiu východnej provincie ČSR, Podkarpatskej Rusi,“ tvrdí Ivan Pop, rusínsky historik, ktorý žije v Česku.

Ten však zabúda na to, že Beneš Podkarpatskú Rus Stalinovi sľúbil. Napr. aj v roku 1943, hoci ten ho o nič neprosil. Len si Benešove slová dobre zapamätal a vo vhodnom čase mu ich pripomenul.

Beneš vôbec rád obchodoval zahraničnú československú politiku za územie Slovenska. *Zostavila A. Mikundová*

- **Andrejová:** Dana Ivančinová 55 rokov.
- **Bardejov 3:** Ján Pavlišin 85, Gita Rentková 84, Peter Maňko 84 a Terézia Janíková 81 rokov.
- **Bardejov 4:** Salomea Deaková 91 rokov.
- **Banská Bystrica Fončorda, gen. I. Gibalu:** Božena Kubíková 87, Anna Kovalíková 87, Mária Uličná 89 a Viera Papcunová 87 rokov.
- **Banská Bystrica J. Rýsa, Tr. SNP:** Mária Halinárová 80 rokov.
- **Banská Bystrica Stred:** Zuzana Šupová 84 a Vladimír Mocný 60 rokov.
- **Banská Bystrica Radvaň:** Jana Feketeová 65 a Ľudovít Bystran 97 rokov.
- **Banská Bystrica, Tr. SNP:** Darina Pardupová 89, Pavol Korčok 83 a Marian Ďuriančík 70 rokov.
- **Beloveža:** Mária Balenčinová 88 rokov.
- **Bernolákovo:** Mária Buchelová 89 rokov.
- **Bratislava 18:** Ing. Soňa Kozáčková 87 rokov.
- **Bratislava 20:** Ladislav Barninec 80 rokov.
- **Bratislava 24:** Ivan Votruba 99 rokov.
- **Bratislava 39:** Ing. Vladimír Chmelko 78 a MUDr. Vladimír Bella 65 rokov.
- **Bzince pod Javorinou – Cetuna:** Emília Filúsová 75 a Mária Stachová 84 rokov.
- **Cigel':** Ján Svitok 81 rokov.
- **Cinobaňa:** Vlasta Zimánová 75, Helena Šimuneková 70 a Helena Piková 65 rokov.
- **Čadca:** Miroslava Mináriková 75 a Ivan Mikita 64 rokov.
- **Čaňa:** Mária Buzová 85, Pavol Kováč 85, Eva Čechová 55 a Mgr. Martina Gergel'ová 40 rokov.
- **Čierny Potok:** Marcela Kosecová 40 rokov.
- **Dunajská Streda:** PhMr. Oľga Alfoldiová 83 a Anton Daniel 70 rokov.
- **Gíraltove:** Anna Čekeľská 94, Anna Partilová 87 a Ján Havira 60 rokov.
- **Harmanec:** Ján Schmidt 83 a Ivan Knopp 55 rokov.
- **Hrachovo:** Ján Herko 70, Oľga Trnavská 60 a Monika Budovcová 40 rokov.
- **Hrušov:** Anton Bendík 87 a Veronika Matúšová 60 rokov.
- **Jasenie:** Eugénia Tanáčová 86 rokov.
- **Kalinovo:** Bc. Ján Bešina 45 rokov.
- **Košice – Sever:** Anna Pečeňáková 84, MUDr. Michal Pješčák 80,

- Jana Kravcová 55 a Marek Bartok 45 rokov.
- **Krivé:** Milan Molčan 55 rokov.
- **Kráľovský Chlmec:** Ladislav Hroba 65 rokov.
- **Kremnica:** Magdaléna Boldišová 83 a Mária Miertušová 81 rokov.
- **Lehota pod Vtáčnikom:** Katarína Turčanová 91 a Helena Benisková 84 rokov.
- **Liptovský Mikuláš:** Oľga Váleková 84 a Mária Antolová 65 rokov.
- **Liptovská Osada:** Anna Mudrončíková 65, Anna Ťupeková 60, Jozef Šiculiak 65, Valéria Michalová a Helena Bačovská 75, Viera Vlniešková 80, Mária Feix a Magdaléna Marošová 86, Mária Vanovčanová 87, Magdaléna Boturová 85 a Želmira Bellušová 96 rokov.
- **Lovinobaňa:** Mgr. Jolana Maťašová 80 rokov.
- **Lučenec II.:** Ján Belko 65 a Vladimír Malatinec 65 rokov.
- **Lubietová:** Eva Jahodová 84 rokov.
- **Medzibrod:** Elena Káchová 65 rokov.
- **Medzilaborce:** Mária Mochnáčová 65, Renáta Gribová 45, Anna Vorobeľová 82, Ivan Popel'ák 75, Milan Husár 65 a Václav Brečík 80 rokov.
- **Myjava:** Anna Jurášová 94, Anna Kročianová 93, Ing. Vladislav Pikart 90, Emília Pikartová 87 a Ing. Ján Závodný 82 rokov.
- **Nitra – Horné mesto:** Antónia Sovišová 83 a Peter Richtárik 65 rokov.
- **Novosad:** Jozef Girman 45 rokov.
- **Očová:** Valéria Vojteková 84 a Pavel Blaško 65 rokov.
- **Pezinok:** Veronika Knoteková 81 rokov.
- **Pliešovce, genmjr. A. Kordu:** Zuzana Valentíková 86 rokov.
- **Pohorelá:** Mgr. Alica Matúšová 70, Jozef Polák 65, Mária Haľaková 60, Ing. Ján Kuklka 60, Jozef Hazák 50 a Vladimír Hlaváč 40 rokov.
- **Poltár:** Július Ďurian 94 rokov.
- **Prešov – ZV SR klub:** RSDr. Ján Krajčovič 65 rokov.
- **Rimavská Sobota, J. Bolfika:** Júlia Černáková 97, Helena Czetnerová 70, Ján Žiak a RSDr. Samuel Zubo, CSc. 70 rokov.
- **Rimavská Sobota 2:** Anna Zacharová 75, Miro Korenný a Ing. Miroslav Krajec 65 rokov.
- **Revúca, generála Viesta:** Ján Debnár 84, Zuzana Hradická 83, Irena Hocková 75, Ladislav Zajac 75 a Mária Sitarčíková 70 rokov.

- **Selce:** Anna Zaušková 97 rokov.
- **Slavošovce:** Etela Oravcová 75 rokov.
- **Slovenské N. Mesto:** Pavol Gergel' 80 rokov.
- **Snina:** Anna Chochrunová 81 rokov.
- **Slovenská Lúpa:** Július Hladlovský 65, Viera Kaliská 81, Jozef Sedliak 84, Viera Kubicová 70, Ján Lakomčík 86 a Irena Majerová 75 rokov.
- **Spišská Nová Ves:** plk. Ing. Ján Kollár 84 rokov.
- **Stará Ľubovňa:** František Sekelský 80, Mária Kundľová 70 a Mgr. Zdena Petriková 60 rokov.
- **Stará Kremnička:** Júlia Michalová 90, Štefan Kurat' 83, Július Bugár 81, Daniel Hlaváč 78, Má-

- ria Sekerešová 75, Ladislav Kašiar 74, František Ďurča 74, Stella Šimková 55 a Lucia Chromčáková 40 rokov.
- **Stará Turá:** Emília Valenčíková 88 a Mgr. Vlasta Robeková 83 rokov.
- **Stropkov:** Helena Čumová 88, Anna Maruščáková 88, Juraj Maruščák 70 a Miroslav Fečko 55 rokov.
- **Svidník:** Mária Barnová 84 a Juraj Vaňko 75 rokov.
- **Trebišov 1:** Mária Gradošová 96 rokov.
- **Trenčín 2:** Zuzana Sýkorová 85 rokov.
- **Trnava 1:** Margita Dubrovayová 92, Anton Lenghart 81 a Ján Bobek 70 rokov.

- **Veľaty:** Ján Potoma 60 rokov.
- **Závadka nad Hronom:** Ján Jaco 75 a Jozef Nosko 65 rokov.
- **Zemplínske Hradište:** Júlia Bíla 89 rokov.
- **Zemplínska Teplica:** Jozefína Uháľová 60 rokov.
- **Zvolen – Zlatý Potok:** Marta Slováková 87 a Anna Čiefová 75 rokov.
- **Zvolenská Slatina:** Mária Borguľová 82 a Anna Žužová 65 rokov.
- **Žiar N/Hronom:** Veronika Holá 85 rokov.
- **Želiezovce:** PaedDr. Eva Šimková 60 rokov.

Jubilantom srdečne blahoželáme.

Veľký odbojár s veľkým srdiečkom

Valter Smyčka sa narodil 7. júla 1920 na Myjave, spolu s manželkou vychovali 3 deti. Po vypuknutí SNP sa hneď zapojil do odbojovej činnosti za oslobodenie vlasti. Ako partizán so zbraňou v ruke, v úlohe rozviedčika u ruského partizánskeho štábu, ktorému velil kapitán Jermak.

Jeho najvýznamnejšou činnosťou bolo vykonávanie diverznej činnosti v železničnej doprave a na vojensko-priemyselných objektoch, v ktorých bola zbrojná výroba pre nemeckých okupantov. Na Myjave spolu s dvoma partizánmi vyradil z činnosti celý podnik, keď vyhodili mimo prevádzku transformačnú stanicu a niekoľko dní sa nedalo vyrábať.

Ako partizán sa zúčastnil podmiňovania mostu na Brezovej pod Bradlom, prerušil telefónne vedenie na Malejove, v Modranke podmínoval cestu,

keď tade prechádzala Nemecká kolóna na obrnených vozidlách, ... Žiaľ, pri jednej z partizánskych činností prišiel o nohu.

Za svoju činnosť obdržal viaceré ocenenia a vyznamenania:

Medailu prezidenta SR k 55. výročiu ukončenia 2. svetovej vojny, Zlatú medailu M. R. Štefánika z príležitosti 90. narodenín, medailu ministra obrany z príležitosti 65. výročia ukončenia 2. svetovej vojny, Pamätnú medailu II. Stalínovej brigády, Pamätnú medailu k 25. výročiu vzniku SNP od prezidenta republiky, Pamätnú medailu Radu SNP od SNR z roku 1947, Pamätnú medailu k 50. výročiu vzniku ČSR a niektoré ďalšie, ktoré dostal od regionálnych a krajských inštitúcií. Je držiteľom Osvedčenia č. 255/1946 Zb.

Pri príležitosti jeho 98. narodenín mu srdečne blahoželáme a do ďalších rokov želáme hlavne pevné zdravie a ešte veľa životného optimizmu.

Členovia a výbor ZO SZPB v Myjave

Opustil naše rady ďalší priamy účastník SNP

Dňa 14. júla 2018 nás po krátkej chorobe opustil dlhoročný člen Slovenského zväzu protifašistických bojovníkov v Banskej Bystrici – Stred podplukovník vo výslužbe, vojnový veterán, Anton Šály.

Slovenské národné povstanie ho zastihlo v Trenčíne, kde bol v tom čase v inštruktorskom kurze. Ako veliteľ družstva bol nasadený v rámci 5. taktickej skupiny, práporu Jobák v bojovej skupine operujúcej proti Nemcom v Kráľovnianskej tiesňave.

Zúčastnil sa bojov proti nemeckým fašistickým vojskám v oblastiach Hronská Dúbrava, Banská Štiavnica, Krupina, Brezno a Kráľova Lehota – Malužiná, kde sa jeho družstvo dostalo do obkľúčenia, stratilo spojenie s rotou aj s brigádou. Pod jeho velením sa družstvo prebilo z obkľúčenia Nemcov a ustúpili na Ďumbier.

Po prechode frontu narukoval v marci 1945 k československému armádnemu zboru do Martina a v roku 1946 odišiel do zálohy.

Od roku 1949 až do roku 1980 pracoval v zložkách Zboru národnej bezpečnosti, na Povereníctve vnútra v Bratislave a na Krajskej správe Ministerstva vnútra v Banskej Bystrici.

V rokoch 1955 až 1959 vykonával funkciu náčelníka vyšetrovacieho odboru Krajskej správy Ministerstva vnútra, kedy bol poverený dokumentovať a viesť vyšetrowanie spáchaných trestných činov, masových vražd príslušníkmi SS a ich domácimi pomocníkmi po čiastočnom potlačení SNP na obetiach v Kremničke, vo Vápenke v Nemeckej a na iných miestach jednotkou Edelweis.

V Slovenskom zväze protifašistických bojovníkov aktívne pracoval od januára 1947, je autorom niekoľkých odborných statí, ktoré boli publikované aj v Bojovníku a sú cenným zdrojom informácií o udalostiach pre oblastnú organizáciu Slovenského zväzu protifašistických bojovníkov.

Za jeho aktivity, odvahu a statočnosť bol v povojnovom Československu a neskôr Slovenskou republikou odmenený príslušnými vojenskými poctami – odznakmi, medailami, pamätnými medailami, pamätnými lis-

tami, vyznamenaniami, okrem iného aj vyznamenaním Ruskej federácie a ocenením snemovne rumunského parlamentu.

Ústredná rada SZPB udelila Antonovi Šálymu medailu „Za vernosť“, ktorá mu mala byť odovzdaná o niekoľko dní, keď by sa dožil 95 rokov.

Po otvorení internetovej stránky SZPB sa môžete pozrieť na mladého vojaka Antona Šályho s odhodlaným výzorom v tvári, s náznakom malého úsmevu, čiapku posunutou trošku nabok a zbraňou na ramene. Tak to bol on, prvý zľava, pri jednom z taktických peších presunov.

Češ' jeho pamiatke.

Peter Baroš

Navždy sme sa rozlúčili

- **Nižný Žipov:** s 92-ročným Andrejom Polákom.
- **Slovenské Nové Mesto:** s 96-ročnou Máriou Takáčovou.
- **Svidník:** s 89-ročným Teodorom Goczom.

- **Trnava:** so 76-ročným Stanislavom Božíkom a 81-ročným Jánom Popovičom.
 - **Zvolen – Zlatý Potok:** s 54-ročnou Máriou Kaštierovou.
- Češ' ich nehynúcej pamiatke!**

Denník Anny Frankovej: Prečo zo známej knihy urobili komiks?

Jeden z najdôležitejších textov o vojne – „Denník Anny Frankovej“ vychádza v Rusku v grafickej podobe. V podstate je to prerozprávanie knihy žánrom komiksu, no obsah zďaleka nie je zábavný. Načo teda bolo nutné pretvoriť denníkové záznamy o tragických udalostiach a ako to pomôže čitateľom?

Namiesto zvyčajného textu dostáva čitateľ do rúk obrázky s bublinami, v ktorých sú lakonické repliky hrdinov. Denník, napísaný židovskou dievčinou počas nacistickej okupácie, bol po prvýkrát vydaný v roku 1947. Preložili ho do 67 rečí a o 70 rokov izraelský režisér, scenárista a producent Ari Folman, známy z filmu „Valčík s Bašim“, a knižný ilustrátor David Polonsky (narodený v Kyjeve) predstavili svetu jeho grafickú verziu.

Anna „písala o všetkom s humorom, i keď sa ocitla v šerednej situácii,“ hovorí Ari Folman. „Hlavné, čo sme chceli dosiahnuť, je odovzdať čitateľovi podstatu knihy. Pokúšali sme sa vytvoriť osobitý umelecké dielo a nebojím sa to povedať, také, že v ňom musí byť cítiť aj zábavný element. Zachytili sme však aj reálny historický kontext“.

„Nech je to akokoľvek zvláštne, Denník Anny Frankovej, hoci ide o ťažký text, je v mnohom aj zábavné čítanie. Anna mala obrovský zmysel pre humor, ironizovala seba i schovávajúcich sa spolubývajúcich. Niekedy dokonca ironicky komentovala politické udalosti.“

Ohromuje to, kde sa v nej brala toľká sila ducha, že sa vedela s humorom pozeráť na to, čo sa deje? Navyše bola pri tom aj poetická. Mala bohatý jazyk, používala rôzne umelecké postupy,“ hovorí prekladateľka Maria Skarf a dodáva: „Kombinácia vysokého a nízkeho štýlu, poetiky a ironie – to je hlavná osobitosť jej intonácie, ktorú sa snažili prekladatelia zachovať.“

Umenie komiksu je blízke kinematografii. Každý obrázok sa podobá na filmový záber, ktorý môže mať spoločný celkový plán alebo nejaký detail.

Časť textu Anny Frankovej autori grafickej verzie vôbec nezmenili. Ku koncu knihy je takýchto prípadov čoraz viac. Je to aj pochopiteľné: záznamy Anny sú čoraz dospeláckejšie a filozofickejšie. Veď táto kniha nie je len opisom obyčajného života v úkryte, je aj dejinami dospievania jedného dievčaťa. „Čítajúc denník sme okamžite vybrali pasáže, ktoré

„rozpovieme graficky,“ vysvetľuje Ari Folman.

„Presne sme sa držali všeobecného oznamovacieho tónu, zachovali sme všetky údaje a aj niektoré fragmenty – hlavne celé to jej uvažovanie. Tu už ide o skutočnú literatúru. Ilustrovať takéto stránky by bolo chybou,“ poznamenáva autor.

Na druhej strane niektoré druhoradé epizódy sa v grafickom prevedení zmenili na veľké obrazy. Napríklad na začiatku denníka Anna píše, ako ukrývajúci si robia párky. V grafike z toho vychádza celý príbeh. Textovo „to mohlo zabrať nie viac ako štyri riadky, no my sme z toho vykreslili veselú príhodu, farbistú a zaujímavú,“ priznáva sa Folman. „Keď som čítal knihu, hneď som pochopil, že túto epizódu musíme ilustrovať.“

„Nemálo pozornosti umelci venujú reflexii, úzkostiam, prežitkom a snom, ktoré Anna prerozprávala,“ hovorí Maria Skarf. „Oni však dokresľujú aj množstvo zábavných životných scén, ako napríklad, keď v úkryte rozvešovali girlandy z klobás.“

Alebo, keď hrdinka píše o svojej láske k filmu, okamžite je zobrazená medzi filmovými hviezdami tých rokov, či ako keď sa vidí dospelou krásavicou...

Toto svojrázne prerozprávanie knihy je nepochybne vydarený variant na prvé zoznámenie sa s vážnym literárnym dielom.

Kto vie, ako by ho prijali slovenskí čitatelia? Pre ruských to už nie je novinka. V žánre komiksu už majú diela Tolstého, Gogoľa, Charmsa a dokonca aj Nový zákon.

Podľa rla.ru, 22. 6. 2018

Organizátor Pohody nahral skladby s xenofóbnym a rasistickým podtónom!

Na letisku v Trenčíne sa konal 22. ročník hudobného festivalu Pohoda, ktorý od roku 1997 organizuje niekdajší spevák a klávesista undergroundovej trenčianskej kapely Bez ladu a skladu Michal Kaščák. Ten je okrem umeleckých aktivít známy aj svojou politickou angažovanosťou.

Festival politickej piesne?

Sympatie k neoliberalizmu a jeho predstaviteľom a otvorene nenávisťné prejavy voči národne a sociálne orientovaným osobnostiam, inštitúciám a stranám prezentuje nielen vo svojich mediálnych vystúpeniach, ale aj priamo na festivale Pohoda. Tvrdo pritom káduje a napáda tých interpretov slovenskej populárnej hudby, ktorí účinkujú na koncertoch organizovaných politickými subjektmi a ustanovizňami, ktoré považuje za nacionalistické, xenofóbne a rasistické, napríklad Maticou slovenskou. Podľa šéfa Pohody tím „podporujú neslobodu“.

Svoju extrémnu protislovenskosť a neoliberalne presvedčenie najpresnejšie vyjadril vo vysielaní verejnoprávneho Rádia FM, kde okrem iného povedal: „Národné, kresťanské a podobne orientované kapely nemajú miesto na festivale Pohoda. Ak mám byť úprimný, ani by nemali vôbec existovať a hrať“.

Včera xenofóbia, dnes multi-kulti

V súvislosti s oficiálnym odôvodnením udelenia vyznamenania Radu Ľudovíta Štúra II. triedy Michalovi Kaščákovi Kanceláriou prezidenta SR Andreja Kisku nie sú bez zaujímavosti dve skladby, ktoré Kaščák zložil v spolupráci s Euborom Benkovičom a naspieval so skupinou Bez ladu a skladu. Ich texty sú v protiklade s Kaščákovými mediálne prezentovanými postojmi v štýle politickej korektnosti, neoliberalizmu, antifašizmu či multikulturalizmu.

Obe vyšli v roku 1990 na prvom albume kapely s názvom totožným s jej menom. Prvou je „Arab Muhamad Abdul Ali“ s xenofóbnym podtónom. Z textu je zrejme antipatia voči arabskému prístahovalcovi z Libanonu, pričom sa zdôrazňuje jeho etnický pôvod a prekáža aj to, že sa „usídlil v našom kraji“, že je solventný a má vzťahy s našimi dievčatami. Iný, hlbší zmysel textu chudobného na metafory sa ani pri zapojení fantázie prakticky nedá nájsť.

Ťažko uveriť, že spoluautorom tohto textu je Michal Kaščák, ktorý v čase vrcholiacej tzv. utečeneckej krízy v EÚ v roku 2016 dal na Pohode postaviť prvý minaret

na Slovensku. Podľa Kaščákovho vyjadrenia mal byť symbolom otvorenej spoločnosti a prezentovať solidaritu s moslimskými imigrantmi. Tí boli prevažne arabského pôvodu.

Druhá kontroverzná skladba „Čierna huba“ sa vyznačuje nielen pejoratívnym a rasovo urážajúcim názvom, ale aj rovnako ladeným textom, ktorý nepriamo demonštruje nadradenosť bielej rasy nad čiernou. Táto kontroverzná časť Kaščákovy tvorby dostáva jeho doterajší starostlivo budovaný imidž do úplne iného svetla.

„Michal Kaščák: Extrémizmus sa dostáva do našej hudby. A bude čoraz silnejší,“ hlása titulok jedného z nespočetných rozhovorov, ktoré Kaščák poskytol denníku SME. Už tradične v ňom vyjadruje obavy z rastúcej neznášanlivosti a rasizmu v slovenskej spoločnosti, ktorá útočí na menšiny a cudzincov. Varuje pred vzrastajúcou podporou Kotlebovej strany a vyslovuje údiv nad kolegami, ktorí vystupujú na akciách, kde šéf LSNS reční.

Tiež ho znepokojuje, že punková skupina Zóna A po mnohých rokoch oprášila svoju pieseň „Cigánsky problém“. Nerozumie vraj ani tomu, ako môže byť kapela Ortel, ktorá sa vo svojej tvorbe odmietavo stavia proti imigrantom, tolerovanou súčasťou českej hudobnej scény.

Podľa neho hudba nie je iba niečo nebeské a povznášajúce. „Hudba môže byť pre spoločnosť aj veľmi zlou službou. Hoci by mala byť založená na tolerancii a porozumení, niekto musel predsa zložiť aj pieseň Rež a rúbať do krve,“ demonštroval Kaščák svoju ideologickú angažovanosť v denníku propagujúcim hodnoty neoliberalizmu.

Na setliste bez Araba a Čiernej huby

Po rozšírení služby YouTube sa na internete roky po vydaní objavili aj spomenuté kontroverzné piesne z tvorby Bez ladu a skladu. Keď pri nich pribúdali komentáre poukazujúce na znaky xenofóbie a rasizmu a kde Kaščáka priamo označovali za rasistu, videá boli, zrejme na jeho podnet, stiahnuté.

Opätovne tam však boli vkladané a znovu mazané. Je možné, že sa Kaščák snaží „vymazať“ časť svojej minulosti, ktorá je v rozpore s tým, čo dnes hlása. Niektorí diskutujúci sa snažili kritikom oponovať, že texty sú v skutočnosti pranierovaním, zosmiešňovaním xenofóbie a rasizmu. Z jednoduchej obsahovej analýzy je však jasné, že to tak nie je.

HSP, 7. 7. 2018, Napalete (výňatok)

HROMEX
S. R. O. TRNAVA
HROMEX nesľubuje, Hromex plní!

STAVEBNO-OBCHODNÁ SPOLOČNOSŤ

HROMEX, s.r.o.,
Tajovského 18,
917 08 Trnava,

Sídlo výrobnjej prevádzky:
Bulharská 44,
917 00 Trnava
tel.: 033-5533 733,
mobil: 0903 768 490

www.hromex.sk

Čo spája dlhovekých?

Ruské ministerstvo zdravotníctva na to odpovedá takto: Tí, čo žijú dlho, to nepreháňajú s alkoholom, s fajčením a s konzumáciou nezdravých potravín.

Podľa hlavnej geriatrickej, riaditeľky gerontologického vedecko-klinického centra Olgy Tkačovej, veľa záleží na genetike a na spôsobe života dlhovekých ľudí. „Dlhovekosť závisí od dvoch faktorov. Od genetiky približne na 20 % a od spôsobu života na 80 %,“ vysvetlila.

Tí, čo sa dožili vysokého veku majú spravidla málo škodlivých návykov, nepreháňajú to s alkoholom a fajčením, jedia veľa

ovocia a zeleniny, sú fyzicky i intelektuálne aktívni a v se-

niorskom veku aj sociálne adaptovaní.

Okrem toho sú náchylní aj vo vysokom dôchodkovom veku veľa komunikovať, pokračovať v práci i spoločenskej činnosti. „Ak ste mali medzi predkami

dlhovekých, potom máte veľkú šancu stať sa ním taktiež. Značný vplyv má aj intelektuálna aktivita človeka. O čo dlhšie človek funguje kognitívne, o to dlhšie žije a o to dlhšie sa zachováva zdravý a čulý,“ uzavrela Tkačeva svoje slová pre Russia Today.

Ruská Komsomoľská pravda svojho času uverejnila článok o 50 tajomstvách dlhovekosti, o ktoré sa s ňou podelili tí, čo sa dožili najmenej sto rokov. Bojovník ho uverejní vo vianočnom dvojčísle.

- r -

HISTORICKÝ KALENDÁR

4. august 1944 – Do Moskvy odlieta K. Šmidke a pplk. M. Ferjenčík s Čatlošovým Memorandom (pripojenie slovenskej armády k jednotkám Červenej armády na území Slovenska a vykonanie vojenského prevratu).

Podľa G. Husáka týmto krokom bol zlomený informačný monopol Londýna voči ZSSR. Keď sa Pika dozvedel o odlete Šmidkeho, hneď i on informoval sovietske miesta obširnejšie.

5. august 1944 – Pplk. gšt. Ján Golian vydal prvé základné dokumenty pre Zápoľnú armádu: Osobitný rozkaz na sústredenie a obranu priestorov posádok strategického trojuholníka Banská Bystrica – Brezno – Zvolen.

8. august 1944 – Do Kantorskej doliny prišli prví francúzski vojaci, ktorí utiekli z nemeckého zajatia.

9. august 1940 – V Londýne je vytvorená dočasná čs. vláda.

9. august 1944 – Slovenská armáda dostáva rozkaz zakročiť proti silnejúcej aktivite partizánov. Splnený bol 10. augusta 1944, no rozsiahla protipartizánska akcia v Nízkych Tatrách bola neúspešná, partizáni boli upozornení, aby sa z týchto priestorov stiahli.

10. až 11. august 1941 – V Moskve sa koná prvý Všeslovenský zjazd, ktorý vyzval československý ľud na organizáciu odporu proti nacistickým okupantom a na vytváranie jánošíkovských družín na Slovensku.

15. august 1944 – Východná časť Slovenska je vyhlásená za operačnú oblasť a podliehala armádam skupiny Severná Ukrajina.

18. august 1941 – V Anglicku sa vylodili čs. letci, ktorí opustili Francúzsko po jeho kapitulácii.

18. až 19. august 1947 – Celoslovenská konferencia Zväzu slovenských partizánov v Bratislave predložila ultimatívne požiadavky na očistu politického a verejného života. Súčasne žiadala vyzbrojenie partizánov, aby sa mohli zúčastniť na bojových operáciách proti banderovcom.

20. august 1944 – Po tomto dni už bolo jasné, že ľudácka vláda nie je pánom situácie na Slovensku. Udalosti v Sklabini, Martine, Ružomberku, Brezne... podnietili českého protektora K. H. Franka na razantnejšie kroky a 27. 8. telegrafuje Himmlerovi: „Môj celkový dojem je, že Slovensko sa nachádza na prahu rozhodujúcich udalostí... Podľa môjho názoru treba neodkladne konať.“

20. august 1944 – Začalo sa hromadné vyzbrojovanie partizánov z armádnych skladov.

21. august 1944 – Sklabiňa: prvá obec na Slovensku, v ktorej bola vztýčená československá zástava (na dome Samčíkovicov). A revolučný národný výbor ohlásil obnovenie ČSR.

21. august 1944 – Beneš telegrafuje na Slovensko: „Je to posledný okamih, aby ste zmyli všetko, čo quislingovská vláda a tzv. samostatné Slovensko proti spojencom napáchalo. Bude to mať ďalekosiahle následky pre Slovensko a budúce Československo.“

22. august 1944 – V Londýne je podpísaná francúzsko-československá deklarácia o obnovení československo-francúzskej spojeneckej zmluvy.

22. august 1994 – Rozkazom ministra obrany SR č. 53 bol 5. pluku špeciálneho určenia priznaný čestný názov „Žilinský pluk Jozefa Gabčíka“. Dňa 30. januára 1997 bola útvaru, ako prvému v histórii Armády SR prepožičaná bojová zástava.

23. august 1939 – Hlavné veliteľstvo fašistických vojsk vydáva mobilizačné rozkazy na presun hitlerovských vojsk cez Slovensko na poľské hranice.

23. august 1944 – Tisova vláda požiadala Hitlera, aby okamžite poslal na Slovensko svoje vojsko. Ešte toho istého dňa sa Nemci pohli k hraniciam.

25. august 1939 – Generál Čatloš vydáva rozkaz na čiastočnú mobilizáciu slovenskej armády a nariadil jej bojovú pohotovosť.

25. august 1944 – Partizánske jednotky obsadili Martin a začali podnikat' akcie proti hitlerovským skupinám zahŕňajúcim v dôležitých podnikoch a komunikačných uzloch. Súčasne boli vyzbrojovaní robotníci miestnych závodov.

25. august 1944 – Golian upovedomuje veliteľov všetkých posádok na Slovensku o hrozbe nemeckého útoku a vydáva rozkaz na odpor. „Podľa došlých správ a preverených náznakov hodlá Nemecká ríša obsadiť územie Slovenska. Najkritickejší deň je noc na 27. augusta a deň 27. august. Slovenská armáda... postaví sa za spoluúčasti celého národa na odpor. Pripravte všetko podľa priložených rozkazov...“

26. august 1944 – Minister vnútra A. Mach vystupuje v rozhlase: „Ubezpečujem vás, že nebol urobený nijaký pokus, aby Slovensko bolo obsadené, a keď si my budeme vedieť poriadok udržať, máme všetky záruky..., že Slovensko ostane v našich slovenských rukách... O obsadení Slovenska tu doma niet ani reči.“

ZRNKÁ HUMORU

Spytujú sa novinári významného vedca:

– Ktorý z vašich objavov vám najviac zmenil život?

– Sused v skrini.

* * *

Prijemný víkend

– Miláčik, urobme si príjemný víkend!

– S radosťou. Stretneme sa v pondelok.

* * *

Dôchodca na zdravotnej prehliadke

– Pán doktor, kde by som mohol dostať AIDS?

– Preboha dedo, snáď nemyslíte túto otázku vážne?

– Ale áno. Počul som, že ľudia s AIDS žijú ešte 10–15 rokov...

* * *

V kníhkupectve predavačka vychvaľuje novú encyklopédiu:

– Kúpte, neobanujete. Taká

encyklopédia je hotový poklad. Dozviete sa z nej všetko, čo potrebujete!

– To ešte nepoznáte moju manželku, oponuje zákazník, od tej sa dozviem aj to, čo nepotrebujem!

* * *

Žena hľadá pomoc u doktora:

– Pán doktor, manžel je veľmi dobrý, ale keď sa z krčmy vráti napitý, tak ma aj zmláti.

Doktor na to:
– Predpíšem vám rumančekový čaj a keď zistíte, že sa manžel vracia domov, začnite kloktat'.

Po štrnástich dňoch:
– Pán doktor, ten rumanček naozaj zaberá, kloktala som a manžel si ma ani nevšimol.

Doktor na to:
– Ja som tušil, že bude stačiť držať pusku.

Nevydarené manželstvo:

– Dvakrát som sa oženil a vždy nešťastne, sťažuje sa Jano kamarátovi.

– Prvá žena mi ušla...

– A druhá?

– Tá mi zostala.

* * *

Ani doma nepochodil:

Muž príde domov bez nálad. Stúli sa do postele k manželke. Začne ju hladkať, ale tá ho nekompromisne odmietne.

– Drahý dnes nie, nemôžem, nevládzem...

– Tak toto nechápem, dnes reagujú všetky ženy rovnako odmietavo...

* * *

Sused sa chváli susedovi:

– Posielam svoju ženu do kúpeľov.

– Áno? Ja si tú svoju stačím uspokojiť sám.

pomôcky: RAT, EST, KALUMET, ALAŠ, LINZ	olúpala	nerozdeľoval	chemická značka astátu	autor výroku: CICERO	mesto v Rakúsku	inými slovami	žiak piatej triedy	●	uprene pozerať	nočný zábavný podnik	základná číslovka	oficiálne sa radí	talizman
osobné zámeno				chýť				zvernica					
2. časť tajničky								3. časť tajničky					
končatina			peň					vravím					
			rada, po nemecky					ladením upravil					
čistiť pranie				tavením uzavri						gáza			
				organická živica						patriaci Rudovi			
rascový líkér					zmyselník						existuje		
					židovský duchovný						cenové rozpätia		
jednotka objemu						indiánska fajka							
						ročné obdobie							
chemická značka hliníka			horská osada				návod na konanie					skratka politickej strany	pribytok
			aha				maj tušenie						
●	predložka	reholnícke oblečenie						dohotov					
		chem. zn. einsteinia						podradovácia spojka					
1. časť tajničky													
hmyz podobný včele				našiel, po česky						východ, po francúzsky			

Správne vylúštenie tajničky z č. 13 znie: Dve pravdy si nikdy nemôžu odporovať. Knihu posielame Jozefovi Zapletalovi z Bratislavy.

Vylúštenie tajničky posielajte na adresu: Redakcia Bojovník, Štúrova 8, 815 72 Bratislava, alebo na e-mail: bojovník@szb.sk.

BOJOVNÍK
Dvojtyždenník antifasistov

Vydáva Slovenský zväz protifašistických bojovníkov • Šéfredaktor Dr. Vladimír Mikunda, editor Dr. Vladimír Dobrovič, redaktorka Mgr. Adriana Mikundová, tel. 02/38 10 49 48 • Internet: www.szb.sk, e-mail redakcia: sefredaktor@szb.sk, bojovník@szb.sk • Redakčná rada: predseda JUDr. Jozef Púpala, tajomník Dr. Vladimír Dobrovič, členovia – Doc. PhDr. Jozef Bystrický, CSc., RSDr. Jozef Petráš, Mgr. Lubomír Jančo, Dr. Kamil Krištofik, Doc. PhDr. Viliam Longauer, CSc., Ing. Tomáš Ťazký, PaedDr. Jozef Rodák • Sídlo vydavateľa a adresa redakcie: Štúrova 8, 815 72 Bratislava • IČO 00177431 • Neobjednané rukopisy a fotografie sa nevracajú • Vychádza dvojtyždne, cena jedného čísla 0,70 € (0,44 € pre predplatiteľov) • Objednávky na predplatné prijíma každá pošta a doručovateľ Slovenskej pošty • Objednávky (aj do zahraničia) vybavuje Slovenská pošta, a.s., Stredisko predplatného tlače, Uzbecká 4, 820 14 Bratislava 214, e-mail: predplatne@slpostas.sk • Predaj v novinových stánkoch zabezpečuje MEDIAPRINT-KAPA, Pressegrasso, a.s., Vajnorská 137, 831 04 Bratislava • Tlač: DOLIS, s.r.o., Grösslingova 45, 811 09 Bratislava • Grafická úprava: Peter Procházka – G-T-P. Ročník XLII (LXIII) • Podávanie novinových zásielok povolené riaditeľom pošty pod č. 2606/93 zo dňa 27. 7. 1993 a RPR poštou Ba 12 z 15. 12. 1993 pod č. 191/93 • Index č. 49 036, ISSN 0323-2018 • Evidenčné číslo: EV 204/08. Titul neprešiel jazykovou korektúrou.